

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN !

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL) SAYI: 18 KASIM 2010

**P-Partisan'da Yayınlanan Bir Röportaj:
"Türkiyeli Bir Militanla Söyleşi"**

Fransa'da yayınlanan Partisan (Partizan) dergisinde «Deri sektöründe çalışan Türkiyeli bir komünist işçi ile söyleşi» başlığı ile bir yazı yayınlandı. Daha çok VP-Partisan (proletaryanın yolu-partizan) diye bilinen OCML'in (Marksist Leninist Komünist Örgüt) aylık yayın organı olan Partisan'ın söz konusu sayısı 240'ıncı sayı. Partisan sayfalarında yer bulan bu röportajı burada yayınlıyoruz.

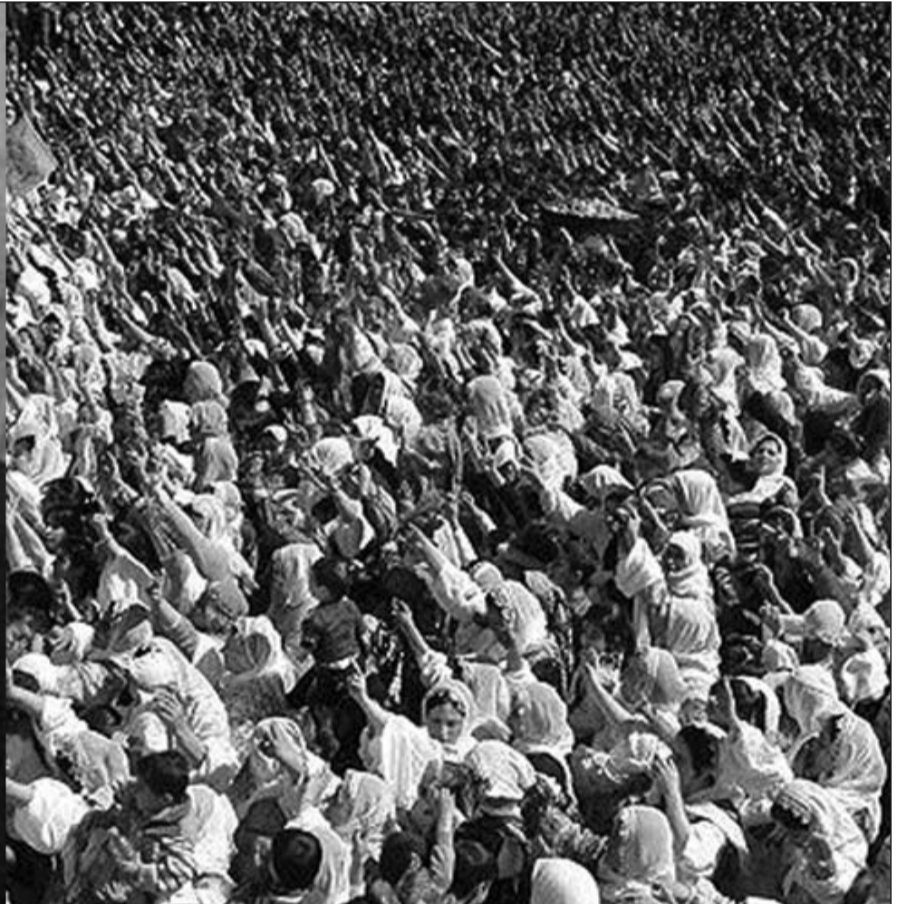
AKP'yi Geriletmenin Tek Yolu Emekçilerin Ezilenlerin Birleşik Mücadelesini Güçlendirmektir

Referandum "Zaferi" AKP'nin Zayıflamasını Engellememiştir. Her şeyden önce halihazırda burjuva diktatörlüğünün bekliliğini yapan AKP referandumla güçlenmiş bir AKP değil, kan kaybetmeye devam eden, zayıflamasının önüne geçememiş bir AKP'dir. Bu tespit hem AKP'nin mevcut planlarını anlamak için hem de AKP karşısında nasıl bir mücadele hattının çizileceği konusunda belirleyicidir.

AKP'nin kazanımı CHP-MHP ittifakının bozulmasından kaynaklanmaktadır. Önümüzdeki seçimlerde AKP'nin karşısında bir CHP-MHP ittifakının oluşmasının ihtimalinin hayli zayıflamıştır. AKP bugün iktidarını CHP-MHP ittifakının bozulması, rakiplerinin bölünmesi veya zayıflaması sayesinde koruyabilmektedir. Bu da kendi güçlerini arttırmasıyla aynı şey değildir.

AKP'nin Kürtlere Yönelik "Açılım" Politikasının Çelişkileri Artarak Devam Edecektir. AKP yerel seçimlerde olduğu gibi, Kürt seçmeni nezdindeki desteğini kaybetmeye devam etmektedir; BDP'nin etkisini kırmayı başarabilmiş değildir. Bu bakımdan AKP bir yandan Kürt seçmenin ilgi ve desteğini almaya bir yandan sağ partilerin nabzına göre şerbet vermeye muhtaçtır. Bu nedenle önümüzdeki süreçte AKP hükümetinin yönelişine damgasını vuracak olan eğilim paradoksal bir nitelik taşımaktadır.

Emekçilerin ve Ezilenlerin Tüm Kesimlerine Hitap Eden Bir Seçim Cephesini Oluşturmak Gereklidir. Bugün referandumdaki tutumlarına bakmaksızın emekçilerin ve ezilenlerin tüm kesimlerine hitap eden bir seçim cephesini oluşturmak ve birleşik bir seçim kampanyasını referandumun dersleriyle donatarak yürütmek gerekmektedir. Böyle bir cephenin kendisini zayıflamakta olan bir AKP'yi geriletilebilecek tek güç olarak görmesi gereklidir. **7'de**

Tutuklu SDP ve TÖP'lilere Özgürlük!

AKP'nin saldırılarının odağında bu sefer SDP ve TÖP vardı.

21 Eylül günü yapılan operasyonlarda SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan, Genel Başkan yardımcılar Günay Kubilay ve Ecevit Piroğlu, Toplumsal Özgürlük Platformu sözcülerinden Oğuzhan Kayserilioğlu ve Tuncay Yılmaz'ın da bulunduğu 18 kişi Devrimci Karargah ile ilişkili oldukları iddiasıyla gözaltına alındı. 24 Eylül günü gözaltına alınanlardan aralarında SDP Genel Başkanı Turan'ın da bulunduğu 13 kişi tutuklandı. Referandumun hemen sonrasında gerçekleşen bu gözaltı ve tutuklama terörünün de AKP'nin demokratik mevizlere olan tahammülsüzlüğünü tekrar gösterdi. **2'de**

İzmir'de Saldırlara Karşı Eylem

SDP ve TÖP'e yönelik tutuklama terörü İzmir'de de protesto edildi. Çankaya Hilton önünde buluşan kurumlar buradan Konak Eski Sümerbank önüne doğru yürüyüşe geçtiler. Eyleme BDP, ESP, EMEP, ÖDP, EDP, Sosyalist Parti, DSİP, EHP, SGPH, SBH, DİP-G, HALKEVLERİ, DHF, Ege 78'liler, KESK Şubeler Platformu, TÖP ve SDP katılım gösterdi. **3'de**

Mamak İşçi Kültür Evi ile Röportaj

Ankara'da 25 Ağustos'ta Mamak İşçi Kültür Evi'ne ve evlere gerçekleştirilen operasyonun ardından gözaltına alınan BDSPLiler 28 Ağustos'ta çıkarıldıkları mahkemece tutuklandılar. Biz de Mamak İşçi Kültür Evi'yle dayanışmak için bir ziyarette bulunduk ve kültür evi çalışanlarıyla bir röportaj yaptık. **8'de**

Bursa'da Boykot Mitingi

Bursa Ezilenlerin ve Emekçilerinin Boykot Cephesi bileşenleri 10 Eylül tarihinde bir miting organize etti. **3'de**

Tuzla ve 1 Mayıs Mahallesi'nde Söyleşi

Referandum sonrasında 1 Mayıs Mahallesi ve Tuzla'da düzenlenen söyleşilerde referandum süreci ve sonuçları değerlendirildi. **6'da**

İstanbul'da 12 Eylül Mitingi

19 Eylül günü Kadıköy'de gerçekleşen mitinge KÖZ olarak "Darbeyle Gelen Rejim Devrimle Yıkılacak" pankartıyla katıldık

Her yıl 12 Eylül'de yapılan miting, bu yıl 12 Eylül referandumunu nedeniyle 19 Eylül gününe alınmıştı. Referandum sürecinin yarattığı politik ortam 19 Eylül mitingine yansımada. Referandumda 12 Eylülcülerin hepsine hayır diyerek referandumu boykot eden güçler mitingine güçlü bir şekilde katılırken, 12 Eylül referandumunda HAYIR diyen sol siyasetlerin 19 Eylül mitingine katılmaması dikkat çekti. **3'de**

KÖZ'ün Sözü

Her ne kadar halihazırda AKP Kürtlerin ağzına bir parmak bal çaldıktan hemen sonra yine türban manevrasıyla rakiplerini yıpratmak ve 12 Eylül değişikliklerinin nimetlerini devşirmekle meşgul olsa da, seçimlere kadar geçecek sürece damga vuracak olanın Anayasa tartışmaları olacağı ve seçim kampanyalarının da bu tema etrafında örüleceği besbellidir. **7'de**

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Okur/Yazar Mektupları

Okmeydanı'nda Hakkari Protestosu

Hakkari'de yaşanan patlamayı protesto etmek üzere BDP tarafından Okmeydanı'nda bir eylem gerçekleştirildi. Patlama olduğu günün akşamında yapılan eylem Fatma Girik (Sibel Yalçın) Parkı'nda başladı. Sağlık ocağının önüne kadar yapılan yürüyüşün ardından burada yapılan basın açıklamasıyla son buldu. Eylemde "Hakkari'de Yapılan Katliamdan Devlet Sorumlu" pankartı taşındı. "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Halkların Mücadelesi", "Katil Devlet Halka Hesap Verecek", "Biji Biratiya Gelan", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Eyleme Halk Cephesi, KÖZ, DHF ve Halkevleri katıldı.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Özgür Yaşam Kooperatifi 9 Yaşında!

Kuruluş çalışmalarından itibaren içinde çalıştığımız Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Kooperatifi'nin kuruluşunun 9. yılına girmesi nedeniyle 18 Ekim pazartesi günü bir etkinlik düzenledik. Kooperatif ortakları ve kooperatifle yeni tanışan arkadaşların da katıldığı bu etkinlik sinevizyon gösterimi ile başladı.

Sinevizyon gösterimi ile hem kooperatifin yaptığı işler anlatıldı hem de 6-7 Kasım'da düzenlenecek olan 3. Geleneksel Halk Dayanışma Festivali'nin duyurusu yapıldı. Çiğ köfte yapıp yediğimiz bu etkinlikte müzik yapacak arkadaşların gelememesi gibi bir aksilik çıkmasına rağmen etkinlik bizlerin söylediği marşlar ve türkülerle de oldukça coşkulu geçti. Etkinliğe katılan herkes etkinlikten oldukça memnun ayrıldı.

İzmir'den Komünistler

Limontepe Festivali 6-7 Kasım'da

3. Geleneksel Limontepe Halk Dayanışma Festivali'nin çalışmalarına yaklaşıp bir buçuk ay öncesinde Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Kooperatifi'nin İzmir'deki farklı kurumlara yapmış olduğu çağrıyla başladı. Festivali BDP, KÖZ, EDP, Devrimci Dönüşüm ve Özgür Yaşam Kooperatifi olmak üzere 5 kurum örgütleyiyor. Geçen senelerde olduğu gibi konserler, tiyatrolar, paneller, halkoyunları, semah ve çocuk etkinlikleri programda yer alacak.

Festivalin ana teması dayanışma vurgusu olmakla birlikte 'Anayasa ve özgürlükler' ve 'Kürt dili' konulu paneller gerçekleştirilecek. Festivale bir hafta kala tanıtım ve duyuru yapmak için mahallede el ilanları dağıtım yapılacak. Ayrıca MKM'nin düzenlemiş olduğu konserde davetiye satışı gerçekleştirilecek. Festivalin üçüncüsünün örgütleniyor olması gelenekselleşmesi açısından atılmış önemli bir adım.

Limontepe'den Komünistler

Tutuklu SDP ve TÖPlülere Özgürlük!

SDP ve TÖP'lülere yönelik gerçekleştirilen tutuklama terörü birçok ilde ortak eylemlerle protesto edildi.

21 Eylül günü yapılan operasyonlarda SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan, Genel Başkan yardımcılarını Günay Kubilay ve Ecevit Piroğlu, Toplumsal Özgürlük Platformu sözcülerinden Oğuzhan Kayserilioğlu ve Tuncay Yılmaz'ın da bulunduğu 18 kişi Devrimci Karargah ile ilişkili oldukları iddiasıyla gözaltına alındı. 24 Eylül günü gözaltına alınanlardan aralarında SDP Genel Başkanı Turan'ın da bulunduğu 13 kişi tutuklandı.

Bu operasyonların Boykot Cephesi çalışmalarını ardından gerçekleşmesi dikkate değerdir. Referandum süresince Boykot Cephesi AKP'nin sözüme demokratikleşme sürecinin bir yalandan ibaret olduğunu söylemiş ve bunu teşhir etmeye çalışmıştı. Referandumun hemen sonrasında gerçekleşen bu gözaltı ve tutuklama terörünün de AKP'nin demokratik mevizlere olan tahammülsüzlüğünü tekrar gösterdi.

Düzen güçlerinin saldırılarının arttığı bu dönemde savunma cephesini örmenin önemi de gitgide artıyor. Bunun için önümüzdeki süreçte SDP ve TÖP'e yapılan saldırılara karşı eylemli ve ortak bir mücadele hattında bulunacağız.

Savunmayı Örgütle Saldırıya Hazırlan!

Yaşasın Devrimci Dayanışma!

Antakya'da Dayanışmayı Örmeye Çalışıyoruz

Uzun zamandır yerelliğimizde dayanışmayı örmeğe çalışıyoruz. Bu yıl yaşanan sel, devam eden tehlikesinden kaynaklı çalışmalarımızın merkezi oldu. Çalışmalarımız olanaklarımız düşünülürken anlamlı gerekenler karşısında şimdilik çok yetersiz.

Selden itibaren insanlarla toplantılar düzenleyerek ortak hareket etmeye çalıştık. Toplantılarımız şimdiye kadar düzenli olmamakla birlikte genel ve irtibat olarak iki şekilde gerçekleşiyor.

Özgür Yaşam Kooperatifi aracılığıyla tanıştığımız ve selden itibaren bizimle bilgi ve deneyimlerini paylaşan Doğal Çevre ve Kültür için Yaşam sözcüsü mühendis arkadaşın da katıldığı bir bilgilendirme toplantısı organize ettik. Çözümlemeyen çöp sorunundan kaynaklı da köyde daha önce çevre dönüşüm projesi yürüten hocalarımızı ve köyde geline son durumları anlatmak üzere muhtarı da konuşmacı olarak davet ettik.

Toplantının başında söz alan arkadaşımız burada yaşanan sorunları çözebilmemizin tek yolunun birlikte hareket etmek olduğunu, bundan hareketle dayanışmayı örmeğe çalıştığımızı söyledi. Sel fotoğraflarından oluşan 10 dakikalık slayt gösterimizden sonra söz muhtara verildi. Muhtar sel için resmi girişimleri ve ne durumda olduğumuzu kısaca anlattı. Çevre dönüşümün yaşanan çöp sorununu da

düşündüğümüzde yerelliğimizde daha da güçlü bir şekilde uygulanmasını inandığımızı söyleyerek sözü projeyi yürütüşü hocalarımıza verdik.

Onlar da geçmiş deneyimlerini ve proje sürdürülürken yaşadıkları sıkıntıları dile getirdiler. En son sözü alan mühendis arkadaş, ilk önce devletin sel için uzun dönemli bir proje yürütmesi gerektiğini, burada halka düşen görevinse projenin çıkarılmasına yönelik çalışmalar yapıp takibini sağlayan bir komisyon oluşturmak olduğunu söyledi.

Türkiye'deki HES'ler ve yanlış su projeleriyle mücadele için oluşturulmuş Su Meclisi hakkında bilgi verdikten sonra burada oluşturacağımız komisyonun da Su Meclisi'yle irtibatının olması gerekli olduğunu söyledi. Toplantının soru cevap kısmında katılımın yüksek olduğu verimli kısım gerçekleşti. Herkes Asi'nin yatağının genişletilmesi konusunda hemfikir. Bu yüzden ilk önce herkes iş kendisinden başlamalıydı. Asi kenarındaki ağaçları kesmeli ve gerçek sınırını tarlasından Asi'ye vermeliydi. Katılımcı arkadaşlara teşekkür edilerek mühendisle ikinci bir buluşmayı yeniden organize edeceğimiz söylenecek toplantı sonlandırıldı.

Bizim için toplantının en büyük eksikliği, daha önceki toplantılara kattığımız insanları bu sefer

katamamamızdı. Daha önce toplantılar öncesi ev sohbetleri oluyordu. Bu toplantıda yoğunluktan kaynaklı toplantı duyurusunu ancak afiş ve anonsla yapabildik. Bu da bize ev sohbetinin hiçbir duyurunun yerini tutmadığını gösterdi.

Sonraki günlerde Asi'nin temizlenmesi için bir kepçe gönderildi. Fakat bu sefer kepçenin doğru çalışıp çalışmaması sorununda önümüze çıktı organize olamayışımız. Yapılan yanlış çalışma sonrası sel suları eskisinden daha çok yükseltiliyor. Muhtarın önerisiyle gününde anonsla bir toplantı organize ettik. Muhtarın sağlık sorunundan kaynaklı katılmadığı bu toplantı insanların morallerinin daha da bozulmasından başka bir işe yaramadı. Sıcaklarda çöp sorunu ve hemen ertesinde zeytin tepelerinde çıkan yangın manzarayı iyice bozdu. Yetkililer bize hortumu ve de merdiveni olmayan itfaiyeleri yollayınca sabah çıkan yangın ancak gece söndürülebildi.

Burada yalnız yetkililerin eksikliklerinin yanı sıra bizim insanımızın yalnızca seyreden konumunda olması bizim ders çıkaracağımız en büyük manzara oldu. Yangını organizasyon olarak jandarmayla birlikte söndürdük. Gecikmiş organizasyon, kim bu toplantıyı düzenliyor sorulan bize sadece ve sadece şunu gösteriyor: yaşadığımız yerde dayanışmayı örgütleyen bir kitle kurumuna ihtiyacımız var. Şu anda bütün çalışmalarımızın yönünü bu hedefimize yönlendirdik.

Hakkını aramak için önce hakkını bilmek; hakkını almak için; bir olmak gerek demiştik son gönderdiğimiz yazıda. Bu gereklilik için elimizden geleni yapacağımızın sözünü vererek tüm dostları buradan selamlarız.

KOMÜNİST KÖZ

KASIM 2010 / SAYI: 18

AYLIK SİYASİ GAZETE SAHİBİ VE SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ŞÜKRÜ DEMİR YÖNETİM YERİ: ÜSKÜDAR CADDESİ, PINAR PASAJI, KAT: 2 NO:39 KARTAL İSTANBUL TELEFON: 0 216 387 5090 BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI MATBAA ADRESİ: DAVUTPAŞA CAD. GÜVEN SANAYİ SİTESİ C BLOK NO: 242 TOPKAPI-İSTANBUL TELEFON: 0 212 577 5492

İstanbul'da 12 Eylül Mitingi

12 Eylül referandumundan bir hafta sonra, 19 Eylül Pazar günü, "12 Eylül darbelerini yargılamak" şiarıyla bir miting gerçekleştirildi. Her yıl 12 Eylül'de yapılan miting, bu yıl 12 Eylül referandumunu nedeniyle 19 Eylül gününe alınmıştı. AKP'nin "12 Eylül rejiminin hesabını sorma" kılıfı altında gündeme getirdiği referandum sürecinin yarattığı politik ortam 19 Eylül mitingine yansımada. 12 Eylül mitingine aralarında 78'liler Girişimi, İHD, İstanbul Tabip Odası, Yaşam Ağacı, PSAKD, ÜİD-DER, SODAP, DBH, BDP, SP, SDSP, ESP, EHP, EDP ve KÖZ'ün olduğu çok sayıda kurum ve siyasetçi katıldı. Referandumda 12 Eylülcülerin hepsine hayır diyerek referandumu boykot eden güçler mitingde güçlü bir şekilde katılırken, 12 Eylül referandumunda HAYIR diyen sol siyasetlerin 19 Eylül mitingine katılmamış olması dikkat çekti.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak mitingde "Darbeyle Gelen Rejim, Devrimle Gidecek" pankartıyla katıldık. Attığımız sloganlarda "12 Eylül Rejimi Bitmedi 30 Yıldır Sürüyor" ve "Boykotun Yolundan Seçimlere Hazırlan" şarhlarını öne çıkardık, 12 Eylülcülerin,

darbecilerin, darbeler sonucunda oluşmuş partilerin, düzen güçlerinin 12 Eylül'ün hesabını soramayacağını, 12 Eylül meclisinin 12 Eylül'ün hesabını soramayacağını belirttik.

Bu yıl yapılan mitingün farklı bir anlamı daha vardı. Referandumda boykot cephesinde konumlanan siyasetlerin 12 Eylül mitinginde en ön saflarda yer alması, 12 Eylül'ün hesabının sorulması yolunda en kararlı tutumun boykot tutumu olduğunu bu şekilde de göstermiş oldu. Nihayetinde referandum süreci boyunca boykot cephesinin tüm farklılıklarına rağmen yürüttüğü ortak çalışmada, EVET-HAYIR kamplarında yer alan düzen partilerinin ve onların yardımcıları emekçiler ve ezilenler adına hiçbir somut değişikliğin ardından duramayacakları, 12 Eylül darbesinin hesabını soramayacakları ifade edilmiş, emekçiler ve ezilenler kendi hak ve özgürlükleri için örgütlenmeye, mücadeleye çağırılmıştı.

12 Eylül 2010 anayasasının kabul edilmesiyle emekçiler ve ezilenler için tek doğru tutumu ifade eden bu mücadele hattının önemi azalmamış, aksine artmıştır. Bu nedenle yaşadığımız topraklarda devrim ve demokrasi

mücadelesi veren tüm güçlerin 12 Eylül anayasasına karşı mücadelelerini daha kararlı bir şekilde sürdürmeleri gerekmektedir.

12 Eylül darbesi, işçilerin ve ezilenlerin kurtuluş mücadelelerini ezmek için yapılmıştı. Sömürü ve yağma sistemini güvenceye almış, emekçileri ve sömürülenleri ise bastırmıştı. 12 Eylül 2010 Anayasasının hedefleri de aynıdır. 12 Eylül anayasalarını çöpe atacak olan, 12 Eylül düzeninin yarattığı partiler değil, emekçiler ve ezilenlerdir.

Referandumda, özellikle Kürt illerinin çoğunda, hem 12 Eylül Anayasasını makyajlayarak kabul ettirmek isteyenlere hem de AKP'yi geriletmek adına 12 Eylül darbesinin kurumlarına sahip çıkarılara kitlelerin verdiği yanıtın güç alıp Ezilenlerin ve Emekçilerin Boykot Cephesinin ortak mücadele deneyiminden ders çıkararak, 12 Eylül Anayasalarını ve önüne katacak bir birleşik kitlesele mücadelelenin yükseltilmesi gereği önümüzdedir.

Darbeyle Gelen Rejim, Devrimle Gidecek
İstanbul'dan Komünistler

Bursa'da 10 Eylül Boykot Mitingi

Bursa Ezilenlerin ve Emekçilerinin Boykot Cephesi bileşenleri 10 Eylül tarihinde bir miting organize etme kararı aldı. Referandum sürecinde Boykot Cephesi'nin güçlenmesi için takvime bağlanan işler yapıldı. Boykot Cephesi'nin bileşenleri güçleri oranında yapılan işlere katıldılar.

Yapılması kararlaştırılan afişleme çalışması, kararlaştırılan tarihte yapılmadı. Daha sonra yaptığımız değerlendirme toplantısında afişleme çalışmasının mutlaka yapılması ve bu afişleme çalışmasıyla birlikte 10 Eylül'de yapılacak mitingün yer tarih ve saatini bildiren çıktıların da afişlerle birlikte yapılması kararı alındı. Belirlediğimiz saat ve tarihte altı kurumun aktivistleriyle afişleme çalışmasını tamamladık.

Miting günü sahneye "Ne 12 Eylül Anayasası Ne AKP'nin yalanı" yazılı Bursa Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi imzasını taşıyan pankart asıldı. Biz de KÖZ olarak alana bayraklarımızı ve "Evet-Hayır Dayatmasına Geçit Yok Referandumda Boykot Seçimlerde Ortak Aday" pankartını taşıdık. Alanda referandumla ilgili özel sayının dağıtımını gerçekleştirdik.

Mitingün saat 14.00'de başlaması gerekirken, polis tarafından saat 15.30'da yol trafiğe kapatıldı ve arama noktaları kuruldu. Alana giren yaklaşık 1500 civarındaki kitle alan dışına çıkartılıp belli bir süre bekletildikten sonra kitle arandıktan sonra alana alındı. Polisin mitingde provoke etme çabaları kitlenin sağduyusu nedeniyle boşa

çıkarıldı.

Miting kurum temsilcilerin kitleyi selamlaması ile başladı. Arkasından yapılan saygı duruşundan sonra, Boykot Cephesi'nin ortak hazırladığı metin okundu. Daha sonra Diyarbakır Milletvekili Akın Birdal konuşmasına başladı. Bir süre sonra polisin yapmadığı provokasyonu sivil polis olduğunu söyleyip sahneye çıkan bir kişi Akın Birdal'a saldırarak yaptı. Kitlenin saldırdığı kişiyi polis alandan uzaklaştırdı. Çok sayıda gaz bombasının atıldığı alandan kitle ayrılmadı. BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel'in yaptığı ve saldırıyı kinayan konuşmasından sonra miting sona erdirildi.

Bursa'dan Komünistler

21 Eylül 2010 günü sabaha karşı saat 05.00 sıralarında, SDP İstanbul İl Binası'na, Kadıköy İlçe Merkezi'ne ve Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP) ve Toplumsal Özgürlük Platformu (TÖP) üyelerinin evlerine Devrimci Karargah Operasyonu adı altında devletin kolluk güçleri

İzmir'de Komplo ve Saldırlara Karşı Eylem

tarafından baskınlar düzenlenmesinin ardından çeşitli illerden bu duruma dair tepkiler yükselmeye başladı.

SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan ve TÖP sözcüsü Oğuzhan Kayserilioğlu ile birlikte 13 kişinin tutuklanması İzmir'de de protesto edildi.

Çankaya Hilton önünde buluşan kurumlar buradan Konak Eski Sümerbank önüne doğru yürüyüşe geçtiler. Eyleme BDP, ESP, EMEP, ÖDP, EDP, Sosyalist Parti, DSİP, EHP, SGPH, SBH, DİP-G, HALKEVLERİ, DHF, Ege 78'liler, KESK Şubeler Platformu, TÖP ve SDP katılım gösterdi.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bizde flamalarımızla eylem katıldık.

Kurumlar ve siyasetler "İşte AKP demokrasisi - Sıra Kimde?" ortak pankartının arkasında flamaları ile yürüdüler. Yürüyüş esnasında: "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Komplo sökmeyecek", "AKP, polis, medya bu abluka dağıtılacak", "Yandaş medya hesap verecek", "Bize gücünüz yetmez biz kazanacağız" sloganları atıldı.

İzmir'den Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde Referandum Sonuçları Söyleşisi

Referandum sürecinin ardından referandum çalışması ve sonuçlarının tartışılması amacıyla 1 Mayıs Mahallesi Dayanışma Evleri'nde 29 Eylül akşamı KÖZ'ün düzenlediği bir söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşiye yaklaşık 25 kişi katıldı.

KÖZ adına söz alan arkadaş şunları söyledi: "Bu referandum bir anayasa tartışması ekseninde değil seçimlere yönelik bir hazırlık çerçevesinde gerçekleşti. Ayrıca bu tartışmalar sadece Türkiye kapsamında değil ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında uyguladığı politikalar ile doğru orantılı ilerleyen bir süreçtir. Referandum sonuçlarına baktığımız zaman CHP ve MHP'nin aynı yenilgiye uğradığını söyleyemeyiz. MHP büyük oranda tabanını kaybetmişken, Gandhi Kemal'i CHP yapısını değiştirmeye gitmiş ve ABD'nin çizdiği ekseninde hareket etmeyi kabul etmiştir.

Bunun yanı sıra, AKP %58'lik evet oylarının hepsine sahip değildir. BBP ile hareket eden bir ittifak vardır ve bu hükümetin önümüzdeki süreçte çok daha geri ataklarda bulunacağını bekliyoruz. Önemli olan şunu görmektir, artık üniter devlet vurgusu ile politika yapmak yerine ABD'nin politikalarına uygun hareket etmek tercih edilir hale gelmiştir.

Referandum öncesi yapılan sandığa gitme propagandaları ile, KCK operasyonlarına rağmen referandum Kürdistan'da büyük oranda boykot edilmiş ve meşruiyeti kalmamıştır. Ancak metropollerde uygulanan referandum çalışmasının başarısız olduğunu kabul etmek gerekir. Seçimlere yönelik görünür bir çalışma yapılabilecekken bu fırsat kaçırılmıştır. Bundan sonra işe sosyalistlerin BDP'yi daha fazla öne çıkararak bir çalışma yapması ve BDP'nin bu konuda daha fazla sorumluluk alması gereklidir."

KÖZ adına söz alan arkadaş sözlerini bitirdikten sonra soru ve görüş kısmına geçildi. Bu kısımda şu sorular soruldu:

- BDP'nin sorumluluk alıp öne çıkması konusunun biraz açılmasını istiyorum. Bu durumda sosyalist, demokratik ve proleter devrimcilerin yaklaşımı nasıl olacaktır?

- Gandhi Kemal ile birlikte değişen CHP'nin söylemleri bizim için hangi noktada duruyor?

- Boykot Cephesi çalışmalarını nasıl değerlendiriyoruz?

- Lenin'in boykot eleştirisine yönelik bizim aldığımız tutumu nasıl değerlendiririz? BDP adına söz alan bir kişi şunları söyledi: "Boykot Cephesi çalışması isteksiz bir çalışma oldu. Hayır cephesi ile yapılan kimi tartışmalar çalışmaları olumsuz yönde

etkiledi. Çalışma şeklinde bir sorun vardı ve daha iyi bir çalışma yapılabilirdi. Ayrıca işin ekonomik boyutu da vardı, birçok imkansızlıklar içinde bu çalışmayı gerçekleştirdik. Bu durum farklı olsa daha iyi bir çalışma olabilirdi."

Daha sonra söz alan başka bir kişi şunları ekledi: "Sosyalistler ve BDP arasında bir güven sorunu var ancak Kürt hareketi ulusal bir harekettir. Bu hareketle işbirliği yapılmadan önce, sosyalistler kendi aralarında bir birlik yaratmalıydılar. Boykot meselesinde, sosyalistler kendi aralarında bir birlik yaratamadılar. Kürt ulusal hareketinden bir sınıf hareketi çıkamaz. Bu hareketten sınıf hareketi yaratmaya çalışmak hem ulusal harekete hem de sivil hareketine bir darbe olacaktır."

Söyleşinin sonunda, KÖZ adına konuşma yapan arkadaş tekrar söz aldı. HAYIR diyen birçok sol siyasetin birden yayınlarında Lenin'in seçimleri boykot etmekle ilgili yazılarını yayınlamaları konusunda "Referandum süreci bir seçim süreci değildir. Ortada bir seçim yokken, seçime referans verip boykotu tartışmak doğru değil. Referandumda aldığımız tutum seçim gündeme geldiğinde ayağımıza bağ olmamalı. Asıl mesele işçi sınıfını nasıl daha örgütlü hale getireceğimizdir. Biz referandumda da seçimleri de bunun için kullanmalıyız" dedi. Gelen sorular çerçevesinde konuşmasına devam etti:

"Biz şu an bir geri çekilme dönemindeyiz, ancak burjuvaziye yedeklenmeden kendi bağımsız mücadelemizi geliştirerek bu dönemden güçlenerek çıkabiliriz. Referandum çalışmalarında bir isteksizlik vardır ancak burada asıl sorun sosyalist-devrimci hareketin kendi gücünün farkında olmamasıdır. Türkiye'de solda bir karamsarlık hakimdir halbuki metropollerde bir kıpırdanma vardır. BDP'nin önemini de kavramamız gereklidir. Genelde sol bu hareketi, ulusal Kürt hareketi olarak görür. Ancak Türkiye'de BDP ile olan birlikteliği bir ittifak olarak görmek, onları sadece Kürt sorunu ile ilgili meselelerden sorumlu tutmak ve sınıf sorununda BDP'yi dışarıda bırakmak yanlış olur. Sınıf sorunu BDP'nin de sorunudur ve bu konuda BDP'yi dışarıda tutmak yerine teşvik etmek gereklidir. Önümüzdeki dönemde BDP'yi AKP'ye karşı CHP'den daha etkili bir muhalefet yürütmesi konusunda teşvik etmek solun önüne koyması gereken bir ödevdir. Biz burjuvazinin bu çatlağını kullanarak Bolşeviklerin yolundan gidebiliriz."

Ümraniye'den Komünistler

VP-Partisan'da Yayınlanan Bir Röportaj

Röportajın
Yayımlandığı
Partisan
Dergisi

Fransa'da yayınlanan Partisan (Partizan) dergisinde «Deri sektöründe çalışan Türkiye'li bir komünist işçi ile söyleşi» başlığı ile bir yazı yayımlandı. Derginin sayfa sınırları nedeniyle sadece küçük bir kısmı basılan söyleşinin tamamı Partisan'ın adresindeki Web sitesinde bütünüyle yayımlandı.

Daha çok VP-Partisan (proletaryanın yolu – partizan) diye bilinen OCML'in (Marksist Leninist Komünist Örgüt) aylık yayın organı olan Partisan'ın söz konusu sayısı 240'uncü sayı. OCML esas olarak 68 döneminin ardından gelişen Fransa'daki maoist akımdan gelen militanların oluşturduğu bir örgütlenme. Vaktiyle oldukça geniş çaplı bir militan potansiyelini ve kitleyi temsil eden maoist hareketten bir çok başka Avrupa ülkesinde de olduğu gibi bugüne çok büyük bir şey kalmış değil; bu damardan gelen iki küçük örgüt var. Bunlardan biri Fransa Maoist Komünist Partisi, ki bu parti Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki MKP ile Nepal ve Peru Maoist KPLeri ve Avrupa'nın birkaç ülkesindeki benzer partiler ile aynı çizgi ve doğrultuda bulunuyor; diğeri de OCML. Her ne kadar kendilerini amaç ve ilkelerini tanımlayan

belgelerinde (bu belgelerin bazılarını altta yayınlıyoruz) kendini maoist olarak tanımlasa da, OCML bize göre ve söz konusu belgelerden de görülebileceği gibi, ortodoks maoist çizgiden ve Türkiye'de anlamaya alışkın olduğumuz maoizm çizgisinden farklı bir çizgiyi temsil ediyor.

OCML esas olarak Fransa'daki işçi hareketi içinde yer edinmeyi önemseyen ve bilhassa işçi sınıfının en çok sömürülen kesimleri arasında mevzilenmeye önem veren bir akımı temsil ediyor. Bu itibarla yabancılar ve göçmen işçiler arasında, kağıtsızlar hareketi içinde yer alıyor. Farklı kağıtsız kolektiflerinin oluşturduğu Kağıtsızlar Bakanlığı içinde yer alan CTSP 94 (Vitry) kolektifi esas olarak bu örgütün militanlarının etkili olduğu alanlardan biri. CTSP 94 bağımsız bir eylem kapasitesine sahip olduğunu göstermek üzere Vitry vergi dairesinde bir işgal eylemi gerçekleştirdikten sonra Kağıtsızlar Bakanlığına aktif bir unsur olarak katıldı. VP Partisan da CSP 75'in genel olarak solun mesafeli durduğu Bourse de Travail'deki 14 aylık (2008-2009) işgal eylemine eleştirel destek veren ender akımlardan biriydi.

Öte yandan VP-Partisan ve CTSP 94 aynı zamanda kağıtsızlar hareketinde CGT kaynaklı bölünme karşısında bu bölünmenin aşılması yönünde çaba gösteren güçlerden biri. Bu itibarla bir yandan Kağıtsızlar Bakanlığı ve onun işgal eylemi içinde yer aldığı gibi 2010 yılında 5 sendika konfederasyonu ve 6 derneğin desteklediği «kağıtsızlar grevi-nin de içinde yer almaya özen gösterdi; bu iki hareketin buluşması için çeşitli inisiyatifler aldı; hala şu anda bu bölünmeler ve kötü yönetim nedeniyle bir yenilgiye saplanmış bu hareketlerin içinde çalışmayı sürdürüyor.

VP-Partisan çizgisindeki militanlar aynı zamanda Fransa'nın en etkili sendika konfederasyonu olan ve fiilen FKP'nin etkisi altındaki CGT konfederasyonu içinde «CGT nereye Gidiyor?» diye bilinen bir sendikal muhalefet hareketini canlı tutmaya çalışıyor. Bu muhalefet eğiliminin internette bir blogu ve düzensiz bildiri ve bültenlerle kendini gösteren bir yayın faaliyeti var.

Türkiyeli Bir Militanla Söyleşi

de SSCB'nin ve kopyalarının dağılmasından beri, bu rekabet dünya çapında giderek keskinleşmektedir. Türkiye de emperyalistler arası paylaşım kavgasının özellikle keskin olduğu bir bölgede yer almaktadır. Uluslar arası ölçekte siyasal gelişmelere damgasını vuran emperyalistler arası paylaşım kavgası, somut olarak da ABD ve müttefikleri ile bunların rakipleri olan Almanya, Fransa vb. arasındaki rekabettir. Bu rekabette şu an ABD ve müttefiklerinin bir üstünlüğü vardır. Türkiye'de de siyasal gelişmeler dünya ölçeğindeki bu güçler dengesine göre şekillenmektedir. Bu itibarla Türkiye'deki siyasal gelişmelerin yönü de başlıca emperyalist güçlerle onların Türkiye'deki uzantıları arasındaki paylaşım kavgası tarafından belirlenmektedir. Her ne kadar uluslar arası ölçekteki güçler dengesi Türkiye'ye birebir yansımak zorunda olmasa da, şu anda ABD ve müttefiklerinin uşakları ve işbirlikçileri olan kesimler Türkiye'yi yönetmekte ve onların rakipleri olan Almanya ve Fransa ile onların çıkarlarını temsil eden kesimler de muhalefeti oluşturmaktadır. Bu da aşağı yukarı uluslar arası ölçekteki güçler dengesini aşağı yukarı ifade etmektedir.

- Kimsiniz ve Fransa'ya neden geldiniz?

Küçüklüğümden beri kayıt dışı çalışmanın yaygın olduğu bir sektörde işçilik yaparım. Yaşadığım bölgede ve çalıştığım sektörde benim gibi güvencesiz ve sendikası çalışan işçilerin örgütlenmesi için somut girişimlerde bulunanlar arasındaydım. Bugünlerde benim de katkım olan bu kurumlar başka sendika ve kurumlarla birlikte kayıt dışı çalışmaya karşı bir kampanya yürütmektedir. Ben de imkan bulup geldiğim Fransa'daki kağıtsız hareketini tanımak ve bu iki hareket arasında nasıl bağlar kurulabileceğini görmeyi arzu ediyordum. Ama öte yandan yine 17 yaşından beri bir komünist militanım. Türkiye'de Lenin zamanındaki Komünist Enternasyonal'in mirasına sahip çıkan devrimci bir komünist partinin kurulması için mücadele eden bir platformda yer alıyorum. Bizim için komünistlerin birliği işçilerin birliğini sağlamak için gerekli hatta olmazsa olmaz bir koşuldur. Yani bugün kavranması gereken halka komünistlerin birliğidir. Bu nedenle bu gerekliliği vurgulamak üzere biz «Bütün Ülkelerin Komünistleri Birleşin!» şiarını öne çıkarıyoruz.

Yoldaşların tercüme ettiği VP-Partisan'ın bazı metinlerini okudum. Dolayısıyla bu seyahat aynı zamanda sizin örgütünüzdeki komünistlerle tanışmak ve hareketinizi tanımak ve kendimizi tanıtmak için de bir vesiledir.

- Türkiye'deki Hükümeti Nasıl Tanımlıyorsunuz?

Bu bir burjuva diktatörlüğüdür. Hükümetin tabiatı bakımından sağdaki burjuva partileri ile kendilerini sövümona solda tanımlayan ve sağdakilerden nöbeti devralmaya hazırlanan burjuva partileri arasında esaslı bir fark yoktur. Türkiye'de de başka ülkelerde olduğu gibi, hükümetler finans kapitalin ve onun birbirine rakip kesimlerinin çıkarlarını temsil eden başlıca emperyalist devletlerin hizmetindedir. Özellikle

- **Türk burjuvazisi basit bir komprador burjuvazi değil midir?**
Kuşkusuz Türkiye emperyalist ülkelerden kopuk değildir; burjuvazinin bazı kesimlerinin çıkarları ABD ve müttefiklerinin yanında yer almayı, diğer bir kesiminin çıkarları da başkalarıyla, Fransa ve/veya Almanya vb. ile ittifakı gerektirir.

Bu çerçevede dünyadaki siyasal gelişmeler karşısında Türkiye'nin bir ölçüde özerkmiş gibi görünmesine tanık olunmaktadır. Ama bunun nedeni Türkiye'de bağımsız bir burjuvazi olması değildir. Aksine bu tablo Türkiye'deki burjuvazinin de emperyalistler arası çıkar çelişkilerine göre bölünmüş olduğuna delalet eder.

Bu çelişi kendini ABD ve ortaklarının Irak'ı işgal ettiği sırada, hükümette açıkça ABD yanlısı bir parti olduğu halde Türkiye'nin ABD'yle birlikte hareket etmeyişi de kendini göstermiştir. Bu durum burjuvazinin birbirine rakip iki kesime bölünmüş olduğunun ve hükümetin her zaman burjuvazinin gerçek iktidarını ifade etmediğini göstermiştir.

- Ordunun ve dinin rolü nedir?

Görünüşte din ve İslami savunucularla sövümona laik bir tutumu temsil eden ordu ve destekçileri arasında bir kavgadır. Hükümetteki partinin İslamcı partinin bölünmesinden doğan bir parti olduğu doğrudur. Ama bu partinin kopuşu esasen Amerikan yanlısı bir kopuştur. Amerikan emperyalizmi Orta Doğu'daki egemenliğini pekiştirmek ve Orta Asya içlerine kadar yaymak için şu anda Türkiye'nin «İlmli İslam» vitrini olan bir parti tarafından yönetilmesini tercih etmektedir (doğrusu İlmli İslam tanımı islamist görünümü ve hiçbir biçimde İlmli olmayan tarzda Amerikan yanlısı bir siyasi tarif etmek için yaratılmış bir yanılsamadan ibarettir.) Muhalefetteki Kemalist parti ve kuruluşlar tarafından da desteklenen ve onlarla işbirliği içindeki ordunun ileri gelenleri ise Amerikan emperyalizminin rakipleri tarafından kontrol edilen finans kapital kesimlerinin çıkarlarını temsil etmektedirler. Bu olguyu daha iyi kavrayabilmek için esasen sadece bir silahlı kuvvetlerden ibaret olmayan Türk ordusunun özelliklerini bilmek lazım.

Her şeyden önce Türkiye'nin en büyük dört büyük holdinginden biri OYAK'tır. Görünüşte bu da yabancı ortakları olan herhangi bir holding gibidir. Ama gerçekte OYAK yaklaşık 300 bin kişinin düzenli olarak aidaat ödediği bir yardımlaşma vakfidir. OYAK'a kesinti ödeyenler askeri personel olduğu gibi OYAK işletmelerinin çalışanlarıdır da aynı zamanda. OYAK askerler tarafından yönetilmektedir. Bu holdingin en büyük ortağı özellikle Renault tarafından temsil edilen Fransız mali sermayesidir. Yakın dönemde (2000li yılların başından itibaren ve bilhassa 2009'dan beri) AXA, OYAK hissesinin yarısını satın almış bulunmaktadır, ve AXA halen Türkiye'nin en büyük sigorta şirketidir.

Öte yandan (her biri darbeler sonucunda askerler tarafından belirlenmiş) Türkiye anayasalarına göre

askerler askeri hiyerarşi içinde Türkiye'nin siyasi iktidarının şekillenmesinde ayrıcalıklı bir yere sahiptir. O halde seçimler sonucunda ve parlamentodan çıkan bütün hükümetlerin üzerinde bir konumu olan ordunun ve onun ortağı olan Fransız mali sermayesinin Türk devletinin siyasal tutumlarının belirlenmesinde ağırlıklı bir rolü daima olmuştur (en azından bir askeri darbenin ardından belirlenen anayasa ile bu vakfın ve MGK'nın teşkil edildiği 1961'den beri).

Bununla birlikte bu sövümona İlmli İslamcı ve açıkça Amerikan yanlısı partinin hükümet olmasından beri askerlerin bu ayrıcalıklı konumu tartışma konusuna haline gelmiştir. Türkiye'nin AB'ye üyelik doğrultusundaki adımlarla birlikte de OYAK'ın bu ayrıcalıklı konumu tehdit altındadır. Bu süreçte finans kapitalin rakip kesimleri arasındaki gerilimlerin arttığı da açıkça görülmektedir.

Türkiye ABD emperyalizmi ve Avrupa'daki ortakları tarafından AB'ye doğru itildikçe bazı ülkelerde de (bilhassa Fransa ve Hollanda başta olmak üzere) buna muhalefet yükselmektedir. Bu muhalefetin gerçek nedenini anlamak için Türkiye'deki yabancı sermayenin yapısına bir göz atmak gerekir: Her şeyden önce Türkiye'deki yabancı sermaye içinde Avrupalıların payı 1996 itibarıyla % 64 civarındadır. Bu çerçevede ilk sırada sadece Unilever, Shell ve Philips sayesinde % 14,8lik payıyla Hollanda gelmektedir (1970 yıllarının ortasına kadar Hollanda'nın payı Türkiye'deki yabancı sermayenin yarısı mertebesinde idi). Onun ardından başta Renault, AXA ve Carrefour sayesinde % 13,6 ile Fransa gelmektedir. Onları % 12,8 ile Almanya takip etmektedir ve ABD'nin payı ise % 12,6 dan ibarettir.

Ama yabancı sermayenin bu dağılımı hızla değişmekte ve Amerikan sermayesinin payı artmaktadır. Öte yandan Türkiye'de yatırımı bulunan Avrupalı sermayenin Türkiye'nin AB'ye girmesine neden muhalefet ettikleri de anlaşılabilir değildir. Zira Türkiye'nin AB üyesi olması bu ülkede yatırımları olan belli başlı AB üyelerinin imtiyazlarının kesinlikle sınırlanması anlamına gelecektir. Öte yandan AB'nin belli başlı emperyalist üyeleri Türkiye'nin Avrupa'ya Amerika'nın bir Truva atı olarak girmesinden de endişe duymaktadır.

- **Türk Hükümeti Gazze'ye yönelik yardım konvoylarını örgütleyerek bölge devletlerine ve Arap ülkelerine yaklaşırken İsrail'den uzaklaşır gibi görünmüyor mu?**
Bu görünüm Dünya Ekonomik Forumu sırasında Türkiye başbakanının İsrail lehine sert bir konuşma yapan devlet başkanı Şimon Peres ile giriştiği gergin tartışmanın ardından toplantıyı terk etmesiyle belirdi. Bu gelişmenin ardından da Türkiye ile İsrail arasında bir gerilim olduğu söylenmiştir.

Yakın dönemde «özgürlük filosu-nun ve bilhassa onun amiral gemisi olan ve bir Türk «sivil toplum kuruluşu» olan İHH'ya ait Mavi Marmara gemisine İsrail komandanlarının saldırımasından ardından bir

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

görüş daha da yaygınlaştı. Ama böyle bir düşünceyi destekleyen bu olgulara rağmen Türkiye'nin eksen değiştirdiği ve yöneliminin değiştiği doğru değildir.

Esasen söz konusu olan daha çok ABD'nin «Büyük Orta Doğu Projesi» çerçevesindeki çıkarlarına göre İsrail ile Türkiye'nin rollerinin değişme zorunluluğudur. Amerikan emperyalizminin en iyi müttefik olan (ve öyle olmaya devam edecek olan) İsrail'in Orta Doğu'da ağırlıklı bir rolü vardı. Ama özellikle SSCB'nin dağılması ve bir «Büyük Orta Doğu» ufkunun açılmasıyla birlikte Türkiye'nin Amerikan emperyalizmi açısından taşıdığı önem nispeten artmaktadır.

Kuşkusuz nasıl Türkiye'de Amerikan emperyalizminin rakiplerinin çıkarlarını savunan kesimler varsa, İsrail'de de Siyonist devletin rolünün değişmesine muhalefet edenler vardır.

O halde her ikisi de ABD emperyalizminin müttefikleri olan İsrail ve Türkiye arasındaki çatışma görünüşe rağmen esaslı bir çatışma değildir. Zaten Türkiye ve İsrail de bir yandan daha ziyade medyatik olan bir çatışmayı sürdürürken ikili askeri ve ekonomik anlaşmalarını korumaya devam etmektedirler.

Öte yandan Türkiye başbakanının bu çatışma sayesinde Müslüman toplumlar nezdinde elde ettiği destek ve sempati ABD'nin gayet işine gelmektedir. Hiçbir Amerikan yanlısı hükümetin hele hele İsrail'in böyle bir sempatiye mazhar olması mümkün değildir.

Öte yandan Türkiye'nin uluslararası Müslüman kamuoyu içinde elde ettiği bu konum ABD'nin İran ile olan sorunlarını çözmeye de işine gelmektedir. Müslüman toplumların sempatisini kazanmış bir Türkiye ile birçokları tarafından güya antiemperyalist olarak görülen Lula ile el ele yaptıkları girişimler İran'daki mollalar rejiminin arkasından dolanmak için iyi bir seçenektir. Zira Amerika İran sorununu bir askeri müdahaleye gerek kalmadan çözmeye arayışındadır. Çünkü böyle bir müdahale Irak ve Afganistan'dakilere daha büyük bir felakete gebe olacaktır.

Bu nedenlerle «İlmli İslamcı» hükümet ile Siyonist hükümet arasındaki çatışma hiç de Amerikan emperyalizminin çıkarlarına aykırı değildir ; bilakis bu çıkarlara hizmet yolunda tamamlayıcı bir etkidir.

- Halk yığınları siyasetteki bu gelişmeleri nasıl tahlil ediyorlar?

Siyasi durumu ve gelişmeleri tahlil edecek olan halk yığınları değildir. Onlar bu gelişmelere bir sınıf bakış açısı ile müdahale eden siyasal örgütler vasıtasıyla bu gelişmelerin bilincine varırlar. Aksi takdirde halk yığınları kendilerine, hatta kendi günlük ve kısmi çıkarları doğrultusunda eylemlilik halinde iken bile, burjuvazinin siyasal ve ideolojik araçları vasıtasıyla alınılan egemen burjuva ideolojisinin nüfuzu altındadır.

Elbette bu sorumluluğu yerine getirmek için var olduklarını iddia eden pek çok örgüt ve parti vardır. Hatta Türkiye'nin bu tür örgütlerin çeşitliliği ve deneyim bakımından zenginliği açısından müstesna bir ülke olduğu bile söylenebilir.

Ama bu duruma rağmen söz konusu muhtelif örgütler bu misyonu yerine getirme yeteneğinde değillerdir. Hatta istemeden de olsa sık sık kah hükümetin kah muhalefetin kuynuğunda bir siyasal çizgide kendilerini bulmaktadırlar.

Örneğin Gazze'ye giden Mavi Marmara'ya yönelik saldırının ardından da böyle oldu. Soldaki pek çok akım «İlmli» İslamcı hükümetin paralelinde eylemler yapmıştır. Oysa bu yardım konvoyları zaten hem Türkiye'de hem de uluslararası çapta müslüman yığınların sempatisini elde etmek üzere bizzat hükümet tarafından organize ettirilmiştir. İsrail saldırısı da bu hedefe katkıda bulundu. Aynı zamanda bu tür gelişmeler bir süredir güç kaybetmekte olan Türkiye'deki Amerikancı hükümetin tekrar güç kazanmasına da hizmet etmektedir.

Türkiye'deki islama şu ya da bu biçimde bağlı olan halk yığınları böylelikle Amerikan emperyalizminin uşağı ve siyonist devletin işbirlikçisi bu hükümete destek vermeye yönlendirilmektedirler.

Kitleler nezdinde bu yöndeki girişimler müslümanlar arasında bir dayanışma biçiminde sunulmakta ve destek görmektedir. Öte yandan bu tablo aynı zamanda Kürtler karşısında İsrail'in Filistinlilere karşı oynadığı rolün aynısı oynayan Türkiye'nin bu rolünün gizlenmesine de hizmet etmektedir. Nitekim hükümet İsrail'e karşı bu manevralarıyla elde ettiği destek sayesinde vakit geçirmeden Kürtlere saldırıya girişmiştir. Bu durum ise öte yanda askerlerin hükümete karşı muhalefetinin bir nevi yumuşamasına katkı sunmuştur.

Sonuç itibarıyla Türkiye yalnızlık çemberine sıkışmamış ve Arap ülkeleri üzerinde artan bir nüfuz elde etmek üzere Washington tarafından kendisine biçilen role uygun hale gelme yönünde bir adım daha atmıştır.

Ayrıca hükümet bu sayede müslüman seçmenlerin desteğini arttırmayı da ümit etmektedir. Bununla birlikte Amerikan emperyalizmi elbette tercihlerini tesadüfe bırakma niyetinde değildir. Erdoğan'ın

başansız olması halinde devreye girmek üzere yedeği şimdiden hazırlanmaktadır:

Muhalefetin lideri karanlık bir tertip sonucunda yerinden olmuş ve koltuğunu «Gandi Kemal» diye anılan ve sözüm ona «demokratik kemalizm» seçeneğini oluşturma iddiasında olan birine bırakmıştır. Oysa bu formül de en az «İlmli İslam» kadar iki yüzlü bir yalandır ve tıpkı onun gibi Washington'da hazırlanmıştır.

Kitlelerin zihnini açmak ve onları burjuva partilerinden kopartmak üzere bağımsız bir siyasal çizgi izleyen devrimci komünist bir partinin olmadığı koşullarda yığınlar kah hükümetteki Amerikancı partinin kah muhalefetteki kemalist partinin peşinde sürüklenmeye devam etmektedirler. Örneğin TKP ve sendikalar Eylül ayında gerçekleştirilecek olan anayasa referandumunda kemalistlerle aynı çizgide tutum almaya hazırlanmaktadır vs...

Demek ki kitlelerin kendi sınıf bakış açılarına sahip olmaları için bir komünist partiye ihtiyaçları vardır. Bizim öncelikli ödevimiz de eksikliği duyulan bu partiyi inşa etmektir.

- Kürt hareketinin durumu ve Türkiye'de milliyetçi hareketin durumu nedir?

T.C.nin kuruluşundan beri burjuva diktatörlüğünün geleneksel politikası Kürtlerin inkarı ve imhası üzerine kuruludur. Oysa Kürtler Türkiye, Irak, İran ve Suriye sınırlarına dağıtılmış 500 bin kilometre kare alanda toplam 40 milyon nüfuslarıyla dünyanın en kalabalık ezilen ulusunu oluşturmaktadır. Bu nüfusun yarısı ve toprağın en büyük kısmı da Türkiye'nin sınırları içindedir. Ama Kürtlerin varlığı ve dilleri resmi olarak hükümetteki Amerikancı AKP dönemine kadar inkar edilegelmiştir.

Elbette bu gelişmenin 1980'lerden itibaren yükselen mücadele ile ve Irak'ta bir federe Kürt devletinin kurulmasıyla da ilişkisi vardır. Ama bu gelişmenin ardında kuzey Kürdistan'daki büyük yatırımlar nedeniyle emperyalist çıkarlarla bilhassa Amerikan emperyalizminin çıkarlarıyla ilişkili olduğu da unutulmamalıdır. Bu nedenle Amerikancı İslam yanlısı hükümet Kürtler ile ilgili bazı reformları gündeme getirmektedir. Kürt kimliğinin kabulü ve Kürtçe'nin dil olarak kabulü bu süreçte gerçekleşti ve Kürtçe yayın yapan bir resmi TV kanalı da bu süreçte açıldı.

Sözümüne «demokratik» diye adlandırılan bu açılımlarla hükümet belirleyici bir ağırlık taşıyan Kürt seçmeninin desteğini almak ve korumak istemektedir. Aynı zamanda İslam en çok bağlı kitleyi de temsil eden Kürtler arasında AKP'nin geniş bir desteğinin olduğu bir vakadır.

Ama unutulmamalıdır ki kimi sözde «demokratik» açılımlar sayesinde aldığı bu destekle İslamcı parti Kürtler üzerindeki baskıları arttırmak istemektedir. Ama bu planın paradoksal bir yanı vardır. Zira beri tarafta da 25 yılı aşkın bir süredir devam eden ve binlerce gerillayı kapsayan bir gerilla savaşı sürmektedir. PKK'nin temsil ettiği bu hareket söz konusu açılımlardan yararlanarak legal alandaki varlığını arttırmayı ve etki alanını genişletmeyi tasarlamaktadır. Bugün bu hareket (Bask ülkesindeki Herri Batasuna veya İrlanda'daki Sinn Fein ile sık sık mukayese edilen) bir yasal parti ile de temsil edilmektedir. Bugün BDP adını taşıyan bu partinin parlamentoda 21 üyesi ve yüzü aşkın belediye başkanı vardır. Bu parti bir kaç ay önce kapatılan DTP'nin devamıdır.

Önderi Öcalan'ın yakalanmasından beri PKK ulusal bağımsızlık talebini dile getirmemekte daha çok üniter bir Türkiye'de birlikte yaşama talebini öne çıkarmaktadır. Yani ulusal kurtuluş değil azınlık haklarını talep etmektedir ve bir yandan da zaman zaman atışkes ilan ederek, zaman zaman savaşı yükseltmek gerillayı korumaya devam etmektedir. DTP/BDP gerektiğinde İstanbul'da 300 bin kişiyi ve kuzey Kürdistan'ın merkezi sayılan Diyarbakır'da bazen 1 milyona ulaşan bir kitleyi seferber edebilmektedir. Yani gerçek bir kitle hareketi oluşturmaktadır. Bu hareket aynı zamanda kentlerin ve kırların en çok ezilen ve en çok sömürülen kesimlerini içermektedir; bu kesimler aynı zamanda en dinamik kesimlerdir.

Bizim açımızdan bu kesimler Türkiye'de proletaryanın en çok sömürülen kesimleridir. Bununla birlikte bu hareket her ne kadar Rusya'daki Bund'a tıpatıp benzemese de bir çeşit bundculukla maluldür. O nedenle bu kesimlerin de proleter devrime önderlik edecek bir devrimci komünist partiye ihtiyaçları vardır. Çünkü demokrasi sorununu ancak böyle bir devrim çözebilir ve oradan kesintisiz biçimde sınıfsız topluma doğru gidişin yolunu açabilir.

Öte yandan Kürdistan'daki komünistlerin ödevi de ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik edecek kendi partilerini kurmak ve bu noktada kesintisiz biçimde aynı hedefe doğru ilerleyecekleri yolu açmaktır.

- Devrimciler milliyetçiliğe ve kapitalizme karşı nasıl mücadele ediyor?

Her ne kadar T.C.nin Kürtlere yönelik geleneksel siyasetinde büyük değişimler olmuş olsa da bu politikanın şoven ve milliyetçi yanı halen durmaktadır ve ulusal baskı sürmektedir. Bu nedenle hakim

ideoloji hala şoven ve milliyetçi bir ideolojidir. Öte yandan kendilerini sosyalist yahut komünist diye tanımlayan reformist partilerin hepsi de şu ya da bu biçimde sosyal şovenizmin temsilcileridir. Hatta Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı ve Kürdistan proletaryasının bağımsız örgütlenmesi söz konusu olduğunda kendilerini reformistlerden ayrı tutmaya özen gösteren akımların çoğunluğu da aynı doğrultudadır.

Bu nedenle proletarya ve ezilenlerin milliyetçiliğe ve şovenizme karşı mücadele edebilmeleri için aynı zamanda, hatta evvela sosyal şovenizme karşı mücadele etmeleri ve proleter yığınları içindeki bu burjuva hastalığını defetmeleri gerekir.

Bu nedenledir ki komünistlerin başlıca ödevi tıpkı bolşeviklerin yaptığı gibi partilerini sosyal şovenizme karşı ve proletarya enternasyonalizmi için mücadele içinde inşa etmektir. Ama proletarya enternasyonalizmi bir ilkeye veya bir bakış açısına indirgenemez. Proletarya enternasyonalizmi aynı zamanda Lenin zamanındaki gibi ve aynı temel ilkelere sahip bir komünist enternasyonal için somut mücadeleyi gerektirir. Özellikle de bizim somut durumumuzda bir uluslararası örgütlenmeyi yaratma anlamında proleter enternasyonalizmi sorunu çok uzaklara atılabilecek bir sorun değildir. Zira Türkiyeli ve Kürdistanlı Komünistleri karşılıklı bağımsızlığa saygı gösteren tek bir enternasyonalist örgütlenme içinde birleştirmek mümkün ve gereklidir.

- KöZ'ün arkasında ne var?

KöZ Mayıs 1999'dan beri Türkiyeli devrimci komünistler tarafından yayınlanan aylık bir gazetedir. KöZ birbirlerinden ayrı ve farklı örgütlerin ortak bir platformunu temsil etmektedir. Farklılıktan kasıt bu örgütlerin geride bıraktıkları gelenekler bakımından ve yürüttükleri faaliyetin çapı ve örgütsel büyüklükleri bakımındandır. Sonuçta söz konusu olan ister yerel düzlemde ister daha genel bir kapsamda ve değişik örgütsel formlar altında örgütlenmiş militanlardır KöZ'ün ve aynı yayın evinin yayınladığı yayınların arkasında duranlar. Gazete legal olarak yayınlanmakta ve satılmaktadır. Ama satışların ezici çoğunluğu doğrudan veya dolaylı olarak bağlı militanlarca elden yapılmaktadır.

Bu komünist yayının arkasında duran militanların temel motivasyonu Lenin zamanındaki gibi bir komünist enternasyonal için hedefler doğrultusunda yeniden inşa etme iradesi ve sorumluluğudur. Bu nedenledir ki KöZ'ün arkasında duranlar «Bütün Ülkelerin Komünistleri Birleşin!» şiarını öne çıkarmaktadır. Bu slogan aynı zamanda KöZ'ün arkasında duran komünistlerin bir ayrım çizgisini ifade etmektedir.

Biz de ilk bolşevikler gibi emekçilerin bir sınıf çizgisi etrafında birleşmesinin kendiliğinden olamayacağı inancındayız. Bu birlik ancak sınıf içinde mevzilenmiş bir öncü partinin örgütlü sistematik ve bilinçli müdahalesiyle taş üstüne taş koyarak yaratılacaktır. Ama böyle bir parti de proletaryanın muhtelif kesimlerinin kendi kısmi sorunları için yürüttükleri mücadelenin içinde kendiliğinden çıkamaz. İşçi sınıfını siyasal iktidar mücadelesi içinde birleştirecek olan parti ancak aynı amaç doğrultusundaki tarihsel ve dünya çapındaki deneyimlerden çıkarsanan ilkelere tavizsiz, sıkı bir disiplinle örgütlenmiş komünist militanların planlı hazırlık faaliyetinin eseri olabilir.

Bu nedenledir ki, KöZ'ün arkasındaki komünist militanlar proletaryanın en devrimci tabakalarının devrimci bir partinin saflarında birleşmesinin emekçilerin birliğinden önce geldiğine işaret eden Leninist tutumun takipçisidir.

Dolayısıyla Bolşevikleri örnek alan komünistlerin önde gelen ödevi komünistlerin Leninist bir parti altında birliği uğruna mücadeledir.

Öte yandan KöZ'ün arkasında duran komünistler böyle bir devrimci partinin çoktan beri mevcut olmadığını ve onu yaratmak gerektiği kanaatinde. Komünistlerin birliği bu hazırlık faaliyetinin sorumluluğunu üstlenip, bu mücadeleyi şaşmadan sürdürme yeteneğine sahip militanların birliğidir. Bu militanlar proleter tevazu ve işbirliği ile zenginleştirilmiş komünist dayanışmanın damga vurduğu bir çalışma içinde birbirlerinin yeteneklerini büyütme kararlılığını temsil etmelidir. Bu nedenle, KöZ'ün arkasında duran militanlar gerek sosyalist ve devrimci akımlar gerekse de düşmanlar tarafından «komünistlerin birliği için mücadele eden militanlar» veya aynı anlama gelmek üzere KöZ militanları olarak tanınmaktadır. «Yaşam Komünistlerin birliği» dengisinde kastedilen hem platformun hedefine hem de platformun kendisine işaret edilmektedir.

Devrimci parti kelimenin tam ve bütünsel anlamıyla devrimci bir faaliyeti yürütüp sürdürme yeteneğine sahip bir parti olmalıdır. Yani iktidardan proletarya tarafından ele geçirilmesine önderlik etme yeteneğine sahip olmalıdır; bunun için de devrimin en kritik anında burjuva devletini yıkmaya yeteneğine ve bunun için gerekli hazırlığa sahip olmalıdır. Bütün bunları yerine getirebilmek için de proleter kitleler de dahil olmak üzere kitlelerden bağımsız hareket edebilmelidir.

Öte yandan objektif koşullar proletaryanın geniş kesimlerinin güvenine sahip bir devrimci önderliğe ihtiyaç olduğunu gösterdiği anda böyle bir partiyi kurmak için vakit çok geç olacaktır. Ve bir devrim, daha kesin olarak da iktidarın ele geçirilmesi söz konusu olduğunda devrimci bir partinin yerini tutabilecek bir güç yoktur. Ayrıca aynı nedenle devrimci parti herhangi bir başka partinin dönüşüme uğramasının sonucunda da ortaya çıkamaz. Zira devrimci parti devrimci bir programı kabul etmeye karar vermiş herhangi bir parti değildir; bunun çok ötesinde bir şey olmalıdır.

Devrimci parti her şeyden önce örgütsel nitelikleri bakımından devrimcidir. Bu parti yalnızca devrimci militanlardan teşekkül etmelidir. Bilhassa burjuvazinin devlet aygıtının parçalanması için tayin edici eylem anında olduğu gibi gündelik faaliyet içinde de serbestçe hareket edebilmesi için, temel örgütlenmesi burjuva toplumunun yasal çerçevesi tarafından sınırlandırılmış olmayan bir parti olmalıdır.

İkinci olarak proletaryanın en devrimci tabakalarının güvenini kazanmış ve onlara dayanıyor olmalıdır; demek ki bu partinin işçi sınıfının en devrimci tabakaları arasında gündelik militan faaliyet sınavından geçmiş bir parti olmalıdır.

Üçüncü olarak bu parti komünist bir parti olmalıdır; yani proletaryanın her kısmı mücadelesinde sınıfın bütünsel çıkarlarını, proletaryanın her ulusal mücadelesinde uluslar arası çıkarları temsil eden ve savunan bir parti olmalıdır; dolayısıyla bu partinin dünya partisinin bir organı olması gerekir.

Dördüncü olarak bütün diğer siyasi akımlar karşısında bağımsızlığa sahip olmalı; ve aynı zamanda da geniş emekçi yığınların kısmi çıkarlarını yansıtan bakış açılarından ve yanlısamalardan bağımsız hareket edebilmelidir.

Beşinci olarak bu partinin devrimci bir programı olmalıdır; yani bu program hem komünizmi uğruna dünya çapındaki tarihsel deneyimin kazanım ve derslerine dayanmalıdır; hem de proletaryanın günlük ve güncel mücadelesinin ateşinde dövülmelidir. Aynı zamanda bu program daha önceki bütün programları aşan bir perspektife sahip olmalıdır.

Böyle bir parti ne Türkiye'de ne de başka bir yerde mevcuttur. Unutulmamalıdır ki bu parti nesnel koşulları ani veya tedrici gelişmesinin bir hediyesi değil, bu hedef doğrultusunda tavizsiz ve sürekli bir mücadelenin meyvesi olacaktır.

Böyle bir parti mevcut partilerin doğrusal gelişmelerinin yahut bunların birbirleriyle birleşmesinin sonucu da olmayacaktır. Bu partinin mevcut olanlardan bağımsız bir çekirdekten hareketle ve bağımsız bir plan uyarınca inşa edilmesi gerekir.

KöZ'ün arkasındaki komünist militanların sınırlı kapasiteleriyle böyle bir partiyiymiş gibi hareket etmeye niyetleri yoktur. Zira bu böyle bir partiyi yaratma sorumluluğundan kaçınan en kestirme yoldur. Aksine onlar sınırlı kaynaklarına rağmen Bolşevik tipte bir partinin yaratılması iradesini ve sorumluluğunu temsil etmektedirler. Bu parti KöZ bayrağı altında mücadele eden proleter komünistler tarafından örgütlenip toplanacak olan kuruluş kongresinde ilan edilecektir.

KöZ'ün arkasında duran Komünistler işte bu amaç için ve bu hedef doğrultusunda mücadele etmektedirler.

Hiç kuşkusuz bu mücadele sadece sınıf düşmanına karşı uyanık olmayı dayatmakta değildir. Aksine parti için hazırlık döneminde tasfiyecı akımlar ve oportünist eğilimler sınıf düşmanının saldırılarından daha ciddi tehlikeler oluşturur. Tasfiyeciler düşman karşısında proletaryayı silahsızlandırırlar; oportünistler can çekişen burjuva toplumuyla iyileştirmeye gayret ederler; merkezçiler de sosyalist kisvesi altına saklanmış burjuva akımlarla onlara karşı mücadele eden devrimciler arasında bir paravan hatta bazan bir barikat oluştururlar.

Devrimci parti oportünistlerin işçi sınıfı üzerindeki etkisini kırmadan burjuvazi karşısında muzaffer olamaz. Devrimci parti kendi saflarına sızmış burjuvazinin bu objektif ajanlarını saf dışı etmeden düşmanın saldırılarından kendini koruyamaz. Oportünizmi alt etmek ve tasfiyecilikten sakınmak için de en meşhur şampiyonları troçkistler olmakla birlikte bu akımdan ibaret olmayan merkezçilerle ayrım çizgilerini korumak gerekir.

Demek ki parti için hazırlık döneminin başlıca ödevlerinden biri de tasfiyecilerle oportünistlerle ve merkezçilerle ayrım çizgilerinin çekilmesidir.

KöZ'ün arkasında duran komünistler deneyimleri Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresinde özetlenip teorik bir ifadeye kavuşturulmuş olan Bolşeviklerin örneğini takip etme kararlılığında. Bu örnek proletaryanın kendi kurtuluşunu sağlayabilmesi için elzem olan proletaryanın devrimci partisini kurmak için kılavuzdur. Proletaryanın kurtuluşu da insanlığın kurtuluşudur.

KöZ'ün arkasında duran komünistler bu devrime önderlik edecek partiyi inşa etmek üzere komünistlerin birliğini sağlamak için mücadele etmektedir.

“Ekim Devrimi ve Demokrasi Mücadelesi” Konulu Söyleşi

Geçtiğimiz sene “Ekim Devrimi ve İki Cumhuriyet” başlığı ile yapılan Ekim Devrimi söyleşi ve panelleri bu sene de devam ediyor. Bu çerçevede 1 Mayıs Mahallesi’nde 31 Ekim Pazar günü yaklaşık 30 kişinin katıldığı bir KöZ söyleşi gerçekleşti. Söyleşide Ekim Devrimi’nin güncelliği, Ekim Devrimi öncesinde verilen mücadeleler ve çıkarmamız gereken dersler gibi konular konuşuldu, gelen sorular ve görüşlerle söyleşi devam etti. Söyleşinin başlangıcında KöZ adına söz alan arkadaşımız şunları söyledi:

Ekim Devrimi Neden Hala Günceldir?

Ekim Devrimi hala güncelliğini korumaktadır. Lenin’in “emperyalizm ve proleter devrimler çağı” tespiti emperyalizm varlığını sürdürdüğü geçerlidir. Bulduğumuz topraklarda proleter devrimi savunmak ve proletarya diktatörlüğü kurmak için mücadele etmek gerekir. Proletarya diktatörlüğü komünist bir dünyayı kurmanın en temel şartıdır çünkü proletarya diktatörlüğü ikinci bir devrime gerek kalmadan kendi kendini yokedecek bir diktatörlüktür. Kapitalizmin tek alternatifi işçi sınıfının siyasi iktidarı ele geçirmesidir ve bugün kapitalizm hala var oldukça Ekim Devrimi de güncelliğini koruyacaktır.

Ekim Devrimi Öncesinde Neler Yaşandı?

Biz verdiğimiz mücadelede Bolşeviklerin örgütsel olarak hangi mücadeleleri verdiğine, hangi aşamalardan geçtiğine bakarsanız. Komintern’de alınan kararlar bizim referanslarımızdır. Bolşeviklerin yaptığı gibi, biz de bugün demokrasi mücadelesinden geri durmayız. Ancak demokrasi mücadelesi verirken bir yandan reformizm ve sağ tasfiyecilik ile mücadele etmekten de geri durmuyoruz. Bizim görevimiz Bolşeviklerden ders çıkararak hareket etmek ve Ekim Devrimi’nin eksikliklerini görüp tamamlayarak, Ekim Devrimi’ni aşan bir devrim yapmaktır.

1917 yılında Şubat Devrimi gerçekleşmiştir ve demokratik devrimciler bunun bir burjuva devrimi olduğunu söyler. Fakat Lenin’in de altını çizdiği bir gerçek, bu devrimin bir burjuva devrimi olmadığı ancak Şubat Devriminin bir proletarya diktatörlüğüne

dönüşmemesinin sebebinin proletaryanın hazırlıksız ve bilinçsiz olduğudur. Aşamalı devrim kesinlikle reddedilmiştir.

1917 yılında burjuvazi Geçici Hükümet’i kurar. Aynı zamanda bir de işçi örgütlenmesine dayanan Sovyetler kurulmaktadır. Yani bir anlamda ikili iktidar dönemi gerçekleşmiştir. Çünkü Geçici Hükümet Sovyetlerden çekinmekte ve bu nedenle Sovyetlerin taleplerini yerine getirmektedir. Bu dönemde Menşevikler ve bir kısım Bolşevikler geçici hükümete girip destek vermek gerektiğini savunmak hatasına düşmüşlerdir.

Geçici Hükümet Neden Desteklenmemeliydi?

Lenin; Geçici Hükümet’e kesinlikle güvenmemek gerektiğini ifade eder. Çünkü istediği kadar ilerici talepleri gerçekleştirebilir (Sovyetlerin baskısı ile), geçici hükümet bir burjuva hükümetidir ve asla proletaryanın yanında olmayacaktır.

Özellikle ikili iktidar döneminde demokrasi mücadelesini Geçici Hükümet’e teslim etmeden, bu hükümeti desteklemeden Sovyetlerin taleplerini öne çıkararak ve destekleyerek hareket etmek gereklidir. Bolşeviklerin “tüm iktidar Sovyetlere” demesinin sebebi, burjuvaziden talepkar olmanın kendi mücadelelerini geri düşüreceğini bilmelerinden kaynaklanır. Burjuvaziye havale edilmeyen bir demokrasi mücadelesi yürütmek esastır.

Neden Kurucu Meclis?

Bolşevikler “Kurucu Meclis” talebini de bu dönemde

yükseltmişlerdir. KöZ’ün anayasa ve referandum tartışmaları sırasında yükselttiği “Kurucu Meclis” talebini de buralarda aramak gerekir. Zira, bir burjuva meclisi asla demokratik bir anayasa yapamayacak, var olan anayasa değiştiremeyecektir. Demokratik bir anayasa için burjuva meclisi değil; yasaksız, barajsız bir kurucu meclis gerekir.

KöZ’ün sunumunun ardından, sorular ve yorumlar bölümüne geçildi.

Söyleşinin devamında şu sorular soruldu:

- Ekim Devrimi’nden sonra yapılan Çin Devrimi, Küba Devrimi var. Neden bu devrimler güncel değil de, Ekim Devrimi günceldir diyoruz?

- Ekim Devrimi’ni bütün sol akımlar anıyorlar. KöZ’ü Ekim Devrimi’ni referans alma konusunda diğer akımlardan ayıran nedir?

- Lenin, Nisan Tezleri’nde yeni bir program yazmak gerekliliğinden bahseder. Bununla bağlantılı olarak, yeni bir program yazma konusuna KöZ’ün bakışı nedir?

- Şubat Devrimi bir burjuva devrimi değildir dendi. Neden örneğin Fransız Devrimi bir burjuva devrimi olarak görülüyor da, Şubat Devrimi’nin burjuva devrimi olmadığı söyleniyor?

- Geçmiş baktığımızda, özellikle Türkiye’de devrimci örgüt ve partilerin çoğunda bir gerilla stratejisi hakimdir. Bunun sebebi neydi?

Tuzla’da Referandum Sonuçları Üzerine KöZ Söyleşisi

12 Eylül referandumunun ardından çıkan sonuçları ve önümüzdeki dönem yaşanacak gelişmeleri konuşmak üzere 25 Eylül Cumartesi günü 15 kişinin katılımıyla bir gazete sohbeti örgütledik. Sobbette KöZ’ün sözünü anlatan yoldaşlarımız; "evetçiler mi, hayırcılar mı yoksa boykot cephesi mi kazandı" sorusunun cevabı üzerinden sohbetin başlayacağını ve Boykot Cephesi’nin değerlendirilmesiyle sohbeti noktalayacaklarını söylediler.

KöZ olarak ne tutum aldık?

İlk söz alan yoldaşımız, bir senedir referandumu, iki üç senedir anayasa meselesini konuştuğumuzu hatırlattı. 12 Eylül’de referandumun nihayet gerçekleştiğini, önce ne tutum aldığımızı, nasıl bir eylemlilikte bulunduğumuzu anlattı.

Yoldaş, referandum gündem edildiğinde AKP’nin demokrasi getirmek istediği yollu söylemlerin ifade edildiğini, ama bu gündemin ne rejim değişikliğiyle, ne anayasa değişikliğiyle alakası olduğunu belirtti. Kurucu meclis pankartıyla yürüdüğümüzü vurgulayan yoldaş, AKP’nin 12 Eylül anayasasını değiştiremeyeceğini, anayasanın referandumla değişmeyeceğine vurgu yaptı. Gündemde olan anayasa değişikliğinin, ABD’nin biçtiği görevlerin uygulanmasına hizmet eden bir değişiklik olduğunu belirtti.

AKP’nin Kürtlerin mücadelelerini inkar ettiği, işçilere yönelik baskı uygulamaya devam ettiği, Alevi haklarını hiçe saydığı, anadilde eğitimin kabulü gibi belirli konuları tabu olarak gördüğü vurgulandı. Düzen güçlerinin hiç bir kesimi seçim barajını indirmeye niyetli değildi denildi. Dolayısıyla ortada bir anayasa değişikliği değil, bir seçim hazırlığının olduğunun altı çizildi:

“AKP açılım hamlesine girip, bunu da yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Bir yandan da işçiden emekçiden yana olduğunu söyleyen Gandhi Kemal belirliyordu. Diğer yandan da bu ikisinin düşmanı BDP vardı. Referandumun tarafları buna göre şekilleniyordu. Evetçiler kendini demokrat göstermek için Alevilere vs. haklar verdiğine dair argümanları, hayırcılar da AKP bölücülük yapıyor gibi argümanları kullanıyorlardı. Boykot Cephesi ise, ezilenlerin, emekçilerin bağımsız hattını yaratmak için hareket etti. Biz ise KöZ olarak bu cephenin sesini aktif olarak duyurması gerektiğini, varlığını sandığa giderek göstermesi gerektiğini söylemiştik ve buna uygun hareket edilmemesi nedeniyle bugün Boykot Cephesinin gücünü göremiyoruz.

12 Eylül mitinginde -referandumda boykot seçimlerde ortak aday- pankartıyla yürüdük, bizim için yürütülen çalışmanın esasını da bu şiar oluşturuyor.”

12 Eylül sonucundaki tablo nasıldı?

Hayır cephesinin referandumun asıl kaybedeni

olduğunu belirten yoldaş, CHP ile MHP’nin yenilgisinin arasındaki farkı ifade etti:

“MHP’nin kalesi olarak bilinen yerler evet dedi. CHP, MHP kadar hüsrana uğramadı. Bunun sebebinin Gandhi Kemal’in emekçilerin sesi olacağı demesinde aramak gerekir. Tunceli’de oyları silip süpürdü, genel af yapacağım dedi.

Ortadoğu’da bir değişim, bir plan var. AKP’nin yapamadıklarını Gandhi Kemal yapacağını söylüyor. Baykal’lı CHP olsaydı referandum sonuçlarına farklı yansırı. Gandhi Kemal demokrasi hamlelerini buna göre planlıyor. 2011 seçimlerindeki siyaset geleneksel argümanlarla yapılmayacak. CHP’nin alternatif bir sol olarak ortaya çıkmayı hedeflemesi ve solu da kendisine yedeklemeyi planlaması bundandır.

Kemalizm’in tasfiye olduğu da doğru değildir. Kemalizm bir referandumla tasfiye edilemez. Kemalizm TC’nin kuruluş ideolojisidir ve referandumla değişemez. Anayasanın ilk üç maddesine zaten dokunulmuyor, sadece yetkileri budanıyor.

AKP Güçlendi mi?

Hayır cephesinin zayıflığına rağmen AKP büsbütün güçlenmemiştir. Hayır demek, statükoyu savunan, demokrasi karşıtı olarak etiketlenildiği için en zor seçenektir. Hayır demeye çekinip de seçim olsa AKP’ye oy vermeyecekler bile referandumda evet oyu kullandılar.”

AKP, Kürdistan’da Geriledi

Söz alan diğer arkadaşımız, Referandum sonrasında ortaya çıkan tabloya bakıldığında Kürt illerinde ortaya çıkan tablonun boykotun gücünü gösterdiğini belirtti. Medyasından, evete kapı aralayan kimi açıklamalara rağmen, düzenin suratına boykot tavrının bir şamar gibi indiğini söyledi. Bu tabloya rağmen, eylemler Newroz gibi olmadı, mesele Kürt meselesi gibi algılandığı takdirde bile gerekli bir hazırlığın metropollerde yürütülmediği ifade edildi.

“Ancak birbirine uzak gibi görünen akımlar da boykot zemininde yer aldılar. Mesele seçimlere hazırlanmaksa, burada bir araya gelenlerin büyük kısmı seçimlere birlikte hazırlanma eğiliminde.

Metropollerde güçlü bir çalışma yürütülmediğini görüyoruz. AKP ve CHP bir cephe, BDP’nin

Kısa bir ara verildikten sonra soruların cevaplanması bölümüne geçildi. Gelen sorulara verilen cevaplarda şunlar söylendi:

KöZ bugün Ekim Devrimi’ni sadece tarihsel bir olgu olarak değil, verilen mücadele ile Ekim Devrimi’nin bağlarını kurarak anıyor. Ekim Devrimi’ni anarken, devrim öncesi ve sonrası hangi aşamalardan geçilmiş ne tür mücadeleler verilmiş, bunlar önemlidir. Ekim Devrimi’nden bahsederken, devrime öncülük yapacak sınıf ve bu sınıfa önderlik edecek bir özne, yani bir Bolşevik partinin varlığı önemlidir. Biz Ekim Devrimi’ni soyut olarak anmaktan çok, somut siyasetimizde bize yol gösterici olacak şekilde ananz.

Biz yeni bir programa ihtiyacımız yoktur diyoruz, yani bir program sorunumuz yok. Ekim Devrimi’nde hazırlanan bir program vardır ve Komintern’in programı hala geçerlidir. Çünkü günümüze kadar Ekim Devrimi’ni aşan bir örnek yaşanmamıştır ve yaşanmadığı sürece de bu program geçerliliğini korumaktadır.

Türkiye’deki akımlarda gerilla mücadelesi 71 kopuşu ile başlamaktadır. Bu dönemde, sol akımların ortada yüzlerini dönebilecekleri devrimci bir mevzi yoktur. Hiçbir akım, Komintern’in neden yozlaştığını ve başarısızlığa uğradığını ortaya koymadıkları için bu akımlar farklı devrim stratejilerine yönelmişlerdir. Çünkü o dönemlerde yüzlerini dönebilecekleri tek yer Küba Devrimi ve Çin Devrimi örnekleri idi. Bu nedenle birçok örgüt devrim perspektifi olarak gerilla mücadelesini benimsemiştir.

Fransız devrimi bir proleter devrim olamamıştır. Devrim sırasında proletaryanın çok etkin bir rolü olmasına karşın, burjuvazi bu devrimin tepesine binmiş ve iktidarı almıştır. Çünkü o dönemde proletaryanın iktidarı erkini alabileceği bir araç mevcut değildi. Ancak Şubat Devrimi için aynı durum geçerli değil. Şubat Devrimi sonrasında ve Ekim Devrimi öncesinde, Sovyetler denen bir araç mevcuttur ve iktidarın proletaryanın eline geçmesi için bir fırsat vardır. Yani şubat devrimi ile başlanılmayan, Ekim Devrimi ile başarılı ve iktidar Sovyetlerin eline geçmiştir.

odağında olduğu ezilenlerin cephesi ise bunun karşısındaki cephe, demokrasi ekseninde yürütülecek bir çalışmanın gerektiğini söylüyoruz. BDP’nin sadece Kürdistan eksenli bir çalışma yürütür bir tutum almaması gerekiyor, aynı şekilde sol akımların da BDP’nin gölgesinden korkar bir tutum almaması gerekiyor.”

Soru cevap bölümünde söz alanlar şunlara değindi:

- Genel olarak bir kirlenme vardı ve buna müdahale olduğunu düşünüyorum. Basın, muhalifler arasında çatlak oluşturmaya çalıştılar. 15 madde önerdi BDP, ama bunlar kabul edilmedi. Öcalan sonradan boykot en üst düzeye çıkarılmalı dedi, pazarlıklar sürdü, geri adım ardından boykot çalışması yürütüldü. Bölgede iyiymi çalıştı ama buralarda çok iyi çalışma yürütülmedi. Sol kendi içinde çok bölündü, evet, hayır, boykot diyenler oldu. Kürt sorunu felakete dönüşmeden bir şekilde dönüşecek, bir takım haklar verilecek diye düşünüyorum, rejim boğmaya, tasfiyeye devam edecek ama Kürt hareketi bunu yemeyecektir. Şu anda özerklik noktasında pazarlık yapılıyor diye düşünüyorum. Yasal düzenlemeler yapılırsa daha kontrol altına alabiliriz diye bakıyorlar, bunun da kendini yakın zamanda belli edeceğini düşünüyorum. Sosyalist sol da mantalitesini değiştirmelidir.

- AKP’yi KCK operasyonundan, CHP’yi Dersim’den, İzmir’de işçilere attığı dayaklardan tanıyoruz. Biz ise ortak cepheye “BDP’nin ekseninde olduğu ortak ve bağımsız bir hat oluşturmak gerekir, 2011 seçimlerine taşımak istediğimiz mücadele hattı da budur, böyle bir cephe yaratmak gerekir” diyoruz.

- BDP’yi öne çıkaran bir birlikteliktan söz ettik. Boykot cephesinde BDP öne çıkmadı. 2011 seçimlerinde merkezinde BDP olsun, kimse de kendi siyasi zaafından dolayı BDP ‘nin merkeze oturmasına karşı olmasın. Eylemler, etkinlikler, şenliklerde biz bir arada durmaya çalışıyoruz, birlikteliği güçlendirmeli, 2011 seçimlerine taşınmalıyız. Hayır cephesine düşen akımlar da var, burjuvazinin çatışması dışında bağımsız hat oluşturmak gerektiğini göstermek, anlatmak gerekir. Bağımsız mücadele hattımızı daha da güçlendireceğimiz ortak aday çalışmasını da bu eksende düşünmeliyiz. BDP’yi de daha fazla sorumluluk almaya davet etmeliyiz.

Tuzla’dan Komünistler

Köz'ün Sözü

AKP'yi ve Rakiplerini Geriletmek Hem Mümkün Hem de Gereklidir

12 Eylül referandumunun AKP hükümetinin göstermeye çalıştığı gibi, yeni bir anayasa doğrultusunda bir adım olmadığı referandum sonuçlarının ilan edilmesiyle birlikte tüm açıklığıyla ortaya çıktı. KÖZ sayfalarında önceden ifade ettiğimiz gibi, bu siyasi manevra AKP'nin rakiplerini zayıflatıp kendi zayıflamasını nispeten önleyebilmek için başvurduğu bir kurnazlıktı. AKP referandum hamlesiyle yeni bir anayasa yapmaya değil, önümüzdeki genel seçimlere hazırlanmaya çalışıyordu.

AKP hükümeti 13 Eylül gününden itibaren "demokratik ve yeni bir anayasanın" ancak seçimlerden sonra gündeme geleceğinin "müjde"sini verirken, bir yandan da 12 Eylül'de onaylanan anayasa paketinin cazibesini artırmak için anayasa maddeleri arasına serpiştirilmiş göstermelik maddeleri "bu düzenlemeler Anayasayla olacak işler değil, bu meclisin işi" vb. açıklamalarla rafa kaldırmakta gecikmedi.

Bu itibarla burjuvazinin gündeminin asıl olarak önümüzdeki genel seçimlere yönelik hazırlıklara kenetlenmiş olduğunu tespit etmek ve içinden geçmekte olduğumuz dönemdeki temel siyasi gelişmeleri başta AKP olmak üzere düzen güçlerinin önümüzdeki seçimlere uzanan planları ekseninde değerlendirmek gereklidir. Başta AKP olmak üzere düzen güçlerinin mevcut durumlarını ve hesaplarını doğru teşhis etmek, önümüzdeki tuzakları ve fırsatları doğru tahlil ederek hareket etmek ve esas olarak bu sürecin nasıl istismar edileceğini açığa kavuşturmak açısından önemlidir.

Referandum "Zaferi" AKP'nin Zayıflamasını Engellememiştir

Referandum sonrasındaki siyasi tabloyu okurken burjuvazinin ve sosyalistlerin önemli bir kesiminin ortak bir şekilde altını çizdikleri tespit referandum sonuçlarında alınan %58'lik bir EVET oranının AKP'yi güçlendirmiş olmasıdır. Bu tespit iki nedenle yanlıştır:

Her şeyden önce halihazırda burjuva diktatörlüğünün bekliliğini yapan AKP referandumla güçlenmiş bir AKP değil, kan kaybetmeye devam eden, zayıflamasının önüne geçememiş bir AKP'dir. Bu tespit hem AKP'nin mevcut planlarını anlamak için hem de AKP karşısında nasıl bir mücadele hattının çizileceği konusunda belirleyicidir.

AKP'nin referandumda elde ettiği kazancı beklenenin üzerinde çıkan EVET oyları ile tarif etmek hata olur. Zaten bu referandumda çıkan EVET oylarının ne kadarnın AKP'nin hanesine yazılabileceği konusunda AKP bile çok tereddütüdür. Bu EVETlerin önemli bir kısmının Haziran'da AKP oyuna dönüşmeyeceği de besbellidir. Öte yandan boykotun Kürt illerindeki düzeyi de esas olarak AKP'nin geçen seçimlerde o illerden aldığı oyların bir kısmının artık AKP'nin hanesine yazılamayacağına şimdiden delalet etmektedir. Bu bakımdan AKP'nin seçmen desteğinin gerilemesi referandumdaki yüzde 58 EVET sonucuna rağmen önlenilemiş değildir; hükümet partisi oy kaybetmeye devam etmektedir.

İkinci olarak, eğer AKP'nin referandum sonucunda elde ettiği bir kazanım varsa bu kazanım da %58'lik EVET oyuından kaynaklanmamaktadır. AKP'nin referandumdan elde ettiği bir kazanım varsa o da önümüzdeki seçimlerde AKP'nin karşısında bir MHP-CHP ittifakının oluşmasının ihtimalinin hayli zayıflamasından kaynaklanmaktadır.

AKP'nin parlamentodaki gücünün zayıflaması olasılığı karşısında gündeme gelen CHP içerisindeki "Gandi Kemal" operasyonu, bir yandan referandumda CHP'nin MHP'ye nazaran daha az zayıflamasını sağlarken, bir yandan da MHP ile CHP arasındaki ittifakın koşullarını da hayli zayıflatmıştır. Bununla birlikte CHP bünyesinde Kılıçdaroğlu yönetimine karşı bir direncin hala sürdüğü de görülmektedir. Ancak bu direncin geleneksel CHP çizgisini savunuların Kılıçdaroğlunun yeni çizgisine karşı bir direnci olarak görmek yanıltıcı olur. Zira Kılıçdaroğlu da parti içindeki rakipleri de CHP'nin kürt ve emekçi düşmanı anti komünist çizgisinde hemfikirlerdir. Tartışma konusu Baykal dönemindeki çizgiye, yani MHP ile ittifak halinde ve ona kan veren bir muhalefet çizgisine geri dönüp dönmeme hakkındadır.

Bu tartışmanın akıbeti ne olursa olsun 2007 yılında Genel Kurmay'ın da desteklediği ve sokaklarda cumhuriyet mitinglerinden- güç alan bir MHP-CHP ittifakının halihazır koşullarda oluşmasının imkansız olduğu açıkça görülmektedir.

Zaten 2007 seçimlerinin hemen ardından ordu kurmayları bu koalisyondan kendilerini ayırmakta gecikmemişlerdi ve "Cumhuriyet mitingleri" dalgası da sönmüştü. "Gandi Kemal" ile birlikte, CHP'nin kan vermesiyle güç toplayan MHP bu kaynaktan büyük ölçüde mahrum kalmış ve HAYIR cephesindeki duruşu nedeniyle de epeyi kan kaybetmiştir. AKP'nin referandumdan elde ettiği kazanım da tastamam buradadır. AKP bugün iktidarı CHP-MHP ittifakının bozulması, rakiplerinin bölünmesi veya zayıflaması

sayesinde koruyabilmektedir. Bu da kendi güçlerini arttırmasıyla aynı şey değildir.

Buna karşılık AKP kendi başına seçmen desteğini arttırmakta bir mesafe alamamış olsa da, gerek BBP üzerinden gerekse de Saadet Partisi'ndeki gelişmelerin ardından sağdan bir destek alma ümitlerini arttırmıştır. Nitekim 12 Eylül'ü takiben türban sorununun gündeme oturması bir yönüyle de bu desteği güvence altına almakla ilgilidir. Bu tür hamlelerle AKP bir düşüş eğiliminde olmasına rağmen bir dönem daha iktidar koltuğunu koruma umutlarını arttırmış bulunmaktadır.

AKP bu umutları canlı tutabilmek için önümüzdeki dönemde yeni planlar yapmak ve yeni adımlar atmak zorunluluğu ile de yüz yüzedir. Eğer AKP'nin önümüzdeki seçimlerden görece zayıf bir parlamento nüfusu ile çıkacağı göz önünde bulundurulursa, AKP gücünü seçimlerden sonra da koruyabilmek için rakiplerinin nabzına göre şerbet vermek zorunda kalacaktır. Bir başka deyişle bu desteği muhafaza etmek için sağdaki rakiplerinin hassasiyetlerini göz önünde bulundurarak hareket etmesi zorunludur. Nitekim CHP'nin de AKP'yi bu noktada zorlayarak sağdan destek almasını önlemek üzere hesaplar yapmakta olduğu sır değildir.

AKP'nin Kürtlere Yönelik "Açılım" Politikasının Çelişkileri Artarak Devam Edecektir

Öte yandan referandum tablosu bir başka şeyi daha apaçık göstermiştir: AKP yerel seçimlerde olduğu gibi, Kürt seçmeni nezdindeki desteğini kaybetmeye devam etmektedir. AKP türlü tertiplere rağmen BDP'nin etkisini kırmayı başaramamış değildir; hatta bu desteği hızla kaybetmeye devam etmektedir. Bu bakımdan AKP açısından referandum zaferi rahat bir seçim zaferini garantilemek için yeterli olmamıştır. Hala Kürt seçmenin ilgi ve desteğini almaya muhtaçtır ve boykotun Kürt illerindeki etkisi de bu bakımdan bir uyarı işareti olmuştur. Bu şartlarda AKP hem Kürtlere dönük kimi "açılımlarını" sürdürmek zorundadır; hem de bunu yaparken sağdan beklediği desteği kaybetmeksizin adım atma zarureti içindedir. Bir başka deyişle aslında bu desteği kaybetmeye başlamasına neden olan -havuç/sopa- politikalarının damga vurduğu bir açılım pazarlığını sürdürmek zorundadır.

Bu nedenle önümüzdeki süreçte AKP hükümetinin yönelişine damgasını vuracak olan eğilim paradoksal bir nitelik taşımaktadır. AKP 12 Eylül'ün hemen ardından görüldüğü gibi Kürtlere yönelik bir takım pozitif adımlar atmak zorundadır. Ama bu adımların kimi liberallerin beklediği gibi somut adımlar olması ihtimali sıfıra yakındır. Aksine söz konusu yönelim vaadler düzeyinde kalacak ve seçimler için bir şantaj ve oyalama işlevi görecektir. AKP seçimlere kadar giden süreçte Kürt seçmeni tatmin edecek somut adımlar yapmaya muktedir değildir. Buna karşılık diplomatik düzeyde kalan veya varolanın adını koymaya razı olmakla sınırlı kalacak olan kimi göstermelik adımlarla kendini sınırlayıp asil somut değişimleri seçim sonrasında ertelemek suretiyle seçimlerde bu vaadleri istismar etmek niyetindedir. Zira gerçekten somut adımlar getirilmesi AKP'nin arzularının aksine AKP'yi değil BDP'yi ve arkasındaki güçleri güçlendiren adımlar olmaktadır ve öyle olmaya da devam edecektir. AKP'nin ya da bir başka siyasi gücün de bu eğilimi tersine çevirmesinin yolu yoktur. Meğer ki BDP ve arkasındaki güçler somut durumu ve bilhassa güçler dengesiini yanlış değerlendirecek buna hiç gerek olmadığı halde kendiliklerinden razı olsunlar.

Bu nedenle, önümüzdeki seçimlere kadar uzanacak olan bu kritik süreçte emekçilerin ve ezilenlerin çıkarlarını temsil etme iddiasında olanların ve bilhassa bu cephenin ağırlık merkezinde bulunan BDP'nin duruş ve yönelimi tayin edici bir önem taşımaktadır.

AKP'yi Geriletilemek için, "Pazarlık" Oyununa Kannamak Gerekir

Bu noktada hali hazır durumda ve bu durumun yansıtığı güçler ilişkisinin dosdoğru kavranması hayati bir önem taşımaktadır. Bunun için de evvela bir noktanın açıklıkla görülmesi ve kavranması gerekir: yaşadığımızdaki topraklardaki tablo zaman zaman İspanya ve İngiltere'deki Bask ve Kuzey İrlandalılara ilişkin gelişmelerle benzeştirilerek resmedilmekte olsa da bu örneklerden esaslı bir farkı vardır. Kürt hareketinin Türkiye'deki siyasi tabloda aldığı yer kimi sözümona adımlar sayesinde ve bunların ardından oluşmuş değildir. Daha Kürt sorununda bir açılım fikrinin telaffuz edilmesi bile düşünülmezken ve yasal kovuşturma konusu edilmekteyken, uzun yıllar öncesinden PKK bu alanı kendi inisiyatifine açmak ve istismar etmek yönünde planlar yapmış, adımlar atmıştır. Bu girişimler hüsnü kabul görmediği gibi baskı ve terör ile yanıtlandığı halde bu yöndeki girişimlerinden de geri adım atmamıştır.

2007 seçimlerinden itibaren de bu alandaki atakları

öncesine kıyasla daha da boyutlanarak sürmektedir. Nitekim Bin Umud Adayları kampanyasıyla yüzde 10 barajının delinip meclise grup kuracak sayıda milletvekilinin girmesi herhangi bir demokratik açılım sayesinde olmuş değildir. Bilakis bu "demokratik açılım" söylemi bu somut gerçeklik üzerine gündeme getirilen bir zorunluluk olarak doğmuştur. Bunun ardından yerel seçimlerde AKP'nin aldığı darbe tam da "demokratik açılımın" başlamadan bittiğinin dillendirildiği koşullarda, DTP'nin kapatılma davasının ve askeri polisiye operasyonların gölgesinde gelmiştir. Buna karşılık hükümet ve devletin türlü kurumları oldum olası izlenen "siz almadınız biz verdik-görüntüsünü korumak üzere hareket etmeye devam etmektedir. Nihayet son referandumda boykot tutumunun benimsenmesiyle bu tablo bir kez daha gerçek yüzünü göstermiştir.

Gelinen noktada AKP bir kez daha aynı tertipleri cıralayarak pazarlama gayreti içindedir. Referandumun ardından BDP'lilerin başbakanlıkta kabul edilmesiyle başlayıp, Abdullah Öcalan'ın koşullarının iyileştirilmesine, anadilde eğitim konusunun düşünülebileceği hakkındaki tartışmaların önünün açılmasına dair gelişmeler vb. bir bakıma hükümetin yeniden bir açılım niyeti içinde olduğuna dair işaretler olarak gündeme getirilmektedir. Bir başka bakımdan da bu ve benzeri gelişmeler seçim sonrasında tahakkuk edecek değişimlerin habercisi olarak sunulacak birer seçim propagandası haline getirilmektedir. Adeta "pazarlığa razı olursanız bu konularda bir takım düzenlemeleri seçimlerde tekerimize çomak sokmaktan vazgeçtiğiniz takdirde gerçekleştiririz" denmektedir. Oysa bu tutum güç kaybetmekte olan bir partinin öne sürüleceği bir pazarlık değildir. Kaldı ki pazarlık konusu ediliyormuş gibi gösterilen vaadler de esasen konuyla alakalı değildir. AKP'nin "siz belli şartlara riayet ederseniz biz de bu konuları düşünülebiliriz-gibisinden sunduğu düzenlemelerin esasen herhangi bir pazarlık konusu olması bahis konusu bile değildir.

Bunu görmek ise çok zor değildir. Örneğin AKP, BDP milletvekillerini muhatap alıp almama konusu bir pazarlık unsuru olarak kullanılmaktadır; oysa bunun bir pazarlık konusu olması abestir zira BDP mecliste grubu olan bir parti olarak zaten hukuken ve fiilen muhataptır; bunun için AKP'nin yahut herhangi bir başkasının icazetine muhtaç değildir.

Öte yandan, ana dilde eğitim veya yerel yönetimlerin nispeten özerkleşmesi konusu da her ne kadar BDP'nin talepleri olarak da gündeme geliyor olsa bile, herhangi bir pazarlığın konusu olacak hususlar değildir. Zira bu düzenlemeler esasen AB normlarının zaten gündeme getireceği düzenlemelerdir. AKP'nin kendi programı ve yönelimi ile angaje olduğu bu düzenlemeleri güya pazarlık konusu ediyormuş gibi davranması bir demagojik hiledir. Keza "taş açan çocuklar" terörist muamelesiyle hapse atıp sonra bunlara ilişkin bir yasa çıkarmak da böyle bir hileyi ifade etmektedir. Yarın KCK operasyonundan yaralananların salıverilmesini de adeta bir nevi ilerleme gibi sunulmasını da benzeri hileler olarak görmek ve bunları güya bir açılım sürecinin ifadeleri olarak algılamamak gerekir. Esasen bu tür tutumların ardında "siz almadınız biz verdik" zihniyeti yatmaya devam etmektedir. Bu zihniyet ise inkar ve imha tutumunun mevcut güçler dengesinde büründüğü biçimden başka bir şey değildir.

Bu itibarla 2011 seçimlere giderken emekçiler ve ezilenler bakımından en çok zihin açıklığına ihtiyaç duyulan konuların başında bu ikiyüzlülüğün açığa çıkartılması ve bu bilincin yön verdiği bir tutum ve yönelimin benimsenmesi gelmektedir. AKP AB yöneliminin gereği olarak zaten yapmak zorunda olduğu düzenlemeleri "Kürt açılımı" yahut "demokratik açılım" diye sunarak pazarlık konusu ederek emekçilerin ve ezilenlerin kendi talepleri ile mücadele etmelerinin önünü kesmektedir. Açığa çıkarılması gereken ikiyüzlü tutum budur. Bunun için mevcut durumda ve seçimlere giden süreçte öne çıkarılması gereken de emekçilerin ve ezilenlerin acil demokratik taleplerini bu pazarlık tuzağına basmadan dile getiren bir seferberliğin sağlanmasıdır.

Emekçilerin ve Ezilenlerin Tüm Kesimlerine Hitap Eden Bir Seçim Cephesini Oluşturmak Gereklidir

Hiç kuşkusuz böyle bir seferberliğin sağlanmasında belirleyici olan BDP'nin duruşu ve yönelimidir. Aksi takdirde bir seferberlikten değil emekçiler ve ezilenlerin çıkarları doğrultusunda mücadele etme iddiasında bulunanların bir tutum bildirmesinden söz etmek gerektirir.

Ancak her ne kadar BDP sadece Kürtlerin partisi olmadığını zaman zaman dile getirse ve Türkiye solunun başka muhtelif unsurlarıyla büyüklüklerine ve kapasitelerine bakmaksızın bir arada hareket etme eğilimi gösterse de, hem başkaları tarafından öyle kabul edilmekte hem de kendisi böyle hareket etmekten kaçınmamaktadır. Bu itibarla önümüzdeki süreçte daha da önem kazanacağı besbelli olan bu

sorunun aşılması elzemdir. Doğrusu her ne kadar Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi esas olarak Kürt illerinde etkili olmuş ve boykot tutumu burjuva basın yayın organlarında "Kürtlerin tutumu" diye ifade edilmiş olsa da (esasen metropollerdeki Kürtlerin ve bilhassa Kürt illeri çerçevesinde önemi büyüklüğünden fazla olan Tunceli'dekilerin böyle davranmadığı açıktır) Boykot Cephesinin ortak bildirisindeki taleplerin sadece Kürtleri ilgilendiren talepler olmadığı ve hatta sadece Kürtleri ilgilendirdiği söylenebilecek olanların pek az olduğu açıktır. Bu itibarla söz konusu cephenin BDP'nin ağırlık merkezinde olduğu ve esas itibariyle Kürt illerinde etkili olan bir cephe olarak tarif edilmesi gerekir; ki tanımlı gereği de öyledir. Referandumun dersleriyle bu cephenin daha genişletilecek seçimlere doğru emekçilerin ve ezilenlerin çıkarları uğruna mücadele etme iddiasındaki tüm kesimlerin ortak bir seçim tutumu benimsemesi doğrultusunda hareket etme gereği de seçimlerde AKP'nin ve rakiplerinin planlarını boşa çıkartmanın başlıca koşuludur.

Ne var ki referandum süreci aynı zamanda bu cephe de önemli yarıklaçmış durumdadır. Bu cephe de yer alanlar referandum çerçevesinde üç temel bölüğe ayrılmışlardır. Kuşkusuz en geniş ve siyaseten en etkili olan cephe "emekçilerin ve ezilenlerin boykot Cephesi" olmuştur. Ne var ki bu cephe de DTP/BDP'nin yerel seçimlerdeki benzer bir tutum almasını sonucunda Kürt illerinde etkili olurken, geri kalan alanlarda hemen hemen etkisiz hatta yer yer negatif bir rol oynamıştır. Bir yandan AKP'nin karşısına dikilirken beri yanda büyük ölçüde "EVET" kampına kısmen de (boykot tutumu yeterince güçlü ve etkili olmadığı ölçüde) "HAYIR" kampına doğru kan kaybına neden olmuştur.

Liberaller ve onların etkisi altında olanlar "Yetmez ama EVET" tutumunu benimserken izahat ve gerekçeleri ne olursa olsun, esasen AKP'nin düşmekte olduğu gerçeğinin perdelenmesine doğrusu referandumdan güçlenerek çıkmasına katkıda bulunan bir tutum almışlardır. "HAYIR" cephesinde bulunanlar ise, güya AKP'ye kan vermemek adına hem "Gandi Kemal"li CHP hakkındaki yanlışlamaların artmasına hizmet etmiş, hem de esas olarak AKP'yi asil zayıflatan Boykot Cephesinin gücünün sınırlanmasına hizmet etmişlerdir; bir başka deyişle AKP'nin güçlenmesine katkı sunmamak adına daha fazla zarar görmesine katkı yapmamışlardır.

Referandum sırasında doğru tutumu Lenin'den alıntılar yaparak doktrin içinde (yahut Anayasa maddelerindeki değişikliklerde) arayanların gerçeğinden uzak durdu: referandum AKP ve rakipleri açısından Anayasa değişikliği ve 12 Eylül demagojilerinin ardında 2011 seçimlerine hazırlığın bir adımı idi; solun da sorunu böyle ele alması gerekirdi. Bu itibarla boykot tutumunda buluşanlar esas olarak bu istikamette önemli bir adım atmış bulunmaktadır.

Şimdi de referandumdaki tutumlarına bakmaksızın emekçilerin ve ezilenlerin tüm kesimlerine hitap eden bir seçim cephesini oluşturmak ve birleşik bir seçim kampanyasını referandumun dersleriyle donatarak yürütmek gerekmektedir. Böyle bir cephenin kendisini güçlenen bir AKP'ye karşı, emekçilerin ve ezilenlerin görüşlerini savunan zayıf bir güç birliği olarak değil, zayıflamakta olan bir AKP'yi geriletebilecek tek güç olarak görmesi gereklidir.

Her ne kadar halihazırda AKP Kürtlerin ağzına bir parmak bal çaldıktan hemen sonra yine türban manevrasıyla rakiplerini yıpratmak ve 12 Eylül değişikliklerinin nimetlerini devşirmekle meşgul olsa da, seçimlere kadar geçecek sürece damga vuracak olanın Anayasa tartışmaları olacağı ve seçim kampanyalarının da bu tema etrafında örüleceği besbellidir.

Bu nedenle referandumun hemen ardından gündeme gelen ve referandumdaki tutumlara bakmaksızın her kesimi davet eden "Anayasa Meclisi" önerisi önemlidir. Bu girişim esasen referandumdaki cephenin genişleyerek sürmesine hizmet ettiği gibi, referandumdaki bölünmeyi aşarak seçimlere daha güçlü ve etkili bir ittifakla girilmesinin koşullarını yaratmaya hizmet edebilir. Öte yandan aynı zamanda Anayasa gündemi sayesinde emekçilerin ve ezilenlerin temel demokratik hak ve taleplerinin dile getirilmesine ve bu çerçevede bir seferberliğin yaratılarak seçimlere kadar taşınmasına katkı sunmaya adaydır. En azından komünistlerin ödevi bu doğrultuda müdahale etmektir.

Bu çerçevede alternatif bir anayasa metni hazırlamaktan ziyade "demokratik bir anayasa-da nelerin olması ve nelerin olmaması gerektiği" konusunu öne çıkararak ve bu sorunların kitlesel halk toplantılarında tartışılıp propaganda edilmesinin koşullarını yaratarak bu süreçten kendi stratejik hedefleri doğrultusunda ve var olan mevzilerini güçlendirme kaygısıyla yararlanmak üzere hareket etme gereği vardır.

Köz'ün arkasında duran komünistler bu ödevin gereğini yerine getirme kararlılığıyla ve kendi deneyimlerinden çıkarttıkları dersleri kuşanarak önümüzdeki süreçte hazırlanmaktadır.

93. Yıldönümünde Muzaffer Ekim Devrimini Anıyoruz

Muzaffer Ekim Devrimi'nin 93üncü yıldönümü yaklaşiyor

Sömürenler ve onların yardımcıları uzun bir dönem boyunca 1917 Ekim Devrimi'ni yok saydı, belleklerden silmeye çalıştı, hatırlattı mı da "Bir daha asla!" diyerek hatırlattı.

1980'li yılların sonundan beri ise Ekim Devrimi'nin açtığı çığırın başarısızlıkla sonuçlandığını SSCB'nin dağılmasıyla birlikte sosyalizmin somut bir seçenek olmadığını kanıtlandığını öne süren propagandalar revaçtaydı. Son zamanlarda ise burjuva ideolojisini yamamayı, parlatmayı, sol içine bu ideolojiyi taşımayı meslek yahut hobi edinenler Ekim Devrimi'ni "önemli bir tarihsel olay" olarak sunmaya, Ekim Devrimi tarihini müzeliğe bir malzeme yaparak Ekim Devrimi ile açılan defterlerin bir daha açılmamacasına kapandığını göstermeye gayret ediyorlar.

Marx'ı, ekonomik krizden krize hatırlanan "düşünceleri ciddiye alınması gereken" bir "küreselleşme karşıtı"na çevirmeye hevesli olanların Ekim Devrimi'ne bir belgeselci mantığıyla yaklaşmalarında şaşırıcı bir şey yok kuşkusuz. İşçi ve ezilen hareketinin zayıflığı ve dağılıklığı sürdükçe bir önceki dönemden daha ciddi olan bir belleksizleştirme operasyonunun devam edeceğine de şüphe yok.

Oysa Ekim Devrimiyle hayat bulan Sovyet cumhuriyetinin akıbeti ne olursa olsun, bizim takvimimizle 7 Kasım 1917'de yıkılan çarlığın yerine kurulmak istenen burjuva diktatörlüğünün yıkıldığı ve siyasi iktidarın Sovyetler aracılığıyla proletarya tarafından ele geçirildiği gerçeği değişmiyor. İnsanlığın kurtuluşu için emekçilerin ücretli kölelik zincirinden kurtulmak zorunda oldukları gerçeği ve bunun için egemen sınıfların diktatörlüğünün parçalanması ve siyasi iktidarı emekçilerin bizzat ellerine geçirmesi gerekliliği de hala değişmiş değil. Bu nedenle 1917'de Rusya'da en gelişkin örneği görülen bu proleter devrimi deneyimi hala insanlığın kurtuluşu için ücretli köleliğe son verilmesi gerektiğine inanılan için en değerli kılavuz olmaya devam ediyor.

Ekim Devrimi gerçeğini örtbas etmek ve unutturmak amaçlı tüm saldırıların sonuçsuz kalacağı, tarihsel akıbeti asar-ı atıka müzesinde çıkın ve tuş baltanın yanında yer almak olanların Ekim Devrimi'ni müzeliğe

hale sokamayacakları, defteri dürülecek bir sınıfın Ekim Devrimi defterini kapatamayacağı elbette doğrudur. Ancak Ekim Devrimi'nin dönün önemli bir olayı değil, bugüne ışık tutan bir dönüm noktası olduğunu yaratılan tüm manipülasyonlara inat, ısrarla tekrarlamadan da bu saldırılara yanıt verecek gücü toplamanın mümkün olmadığı da gerçeğin bir başka yönüdür.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler bizim takvimimizle 7 Kasım 1917'de yaşanan deneyimin tarihsel bir olgu olarak değil, politik bir pusula olarak ele alınıp irdelenmesi gerektiğini öteden beri önemsiyor.

Bu bakış açısıyla Ekim devriminin 93üncü yıldönümü vesilesiyle fotoğraflarla Ekim devrimini anlatan bir kitapçık hazırladık ve bunu yaşadığımız topraklardaki emekçilerin ve ezilenlerin kurtuluş mücadelesinde sorumluluk üstlenen militanların donanımları arasında bir yer almasını umuyoruz.

Aynı bakış açısıyla KÖZ geçtiğimiz yıl «Ekim Devrimi Tartışmaları – 2009» adında bir anma etkinliği örgütlemişti. Bu etkinlikte «Ekim Devrimi ve İki Cumhuriyet: Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği

ve Türkiye Cumhuriyeti» başlığını taşıyan, Oğuzhan Kayserilioğlu, Metin Kayaoğlu ve Orhan Dilber'in katıldığı bir panel de yer aldı. (Bu etkinliğin detaylarına, görüntülerine ve kayıtlarına adresinden ulaşabilmektedir.)

Aynı bakış açısıyla KÖZ bu yıl Ekim Devrimi'nin 93. Yıldönümünde de Ekim Devrimi Tartışmaları'na devam edecektir. Ekim Devrimi Tartışmaları – 2010 etkinlikleri kapsamında yaşadığımız coğrafyanın siyasal sorunlarına Ekim Devrimi'nin dersleri ışığında bakmamızı mümkün kılacak paneller düzenleyecektir.

Paneller iki başlıktan oluşuyor. Bunlardan birincisi «Ekim Devrimi'nin Yıldönümünde, Türkiye'de Anayasa Tartışmaları ve Referandum». Ertuğrul Kürkçü Çetin Eren ve Alper Taş'ın katılacağı bu panelde, geride bıraktığımız 12 Eylül referandumuna rağmen, anayasa tartışmalarının hem düzen güçlerinin hem de sosyalistlerin gündeminde bulunmaya devam ettiği bir süreçte içinde geçtiğimiz dönemin acil ödevlerinin kavranmasında Ekim Devrimi'nin nasıl ışık tutabileceğini tartışmak istiyoruz.

Anayasa tartışmaları yaşadığımız topraklarda devrim ve demokrasi mücadelesi için bir kaldıraç olabilir

mi? Düzen güçlerinin kendi aralarındaki rekabet emekçiler ve ezilenler lehine istismar edilebilir mi? Anayasa tartışmalarının yarattığı fırsatlar ve tuzaklar nelerdir? Bolşeviklerin Ekim Devrimi'ne uzanan mücadeleleri, izledikleri strateji ve taktikler içinden geçtiğimiz bu dönemde bize nasıl yol gösterebilir? Bolşeviklerin seçimlere dair izledikleri tutumun Referandum'daki karşılığı ne olmalıydı? «Önce Kornilov sonra Kerenski» taktiği içinden geçtiğimiz dönem için açıklayıcı olabilir mi? Ekim Devrimi'nin 93. Yıldönümünde, yaşadığımız topraklardaki demokrasi mücadelesinin yükseltilmesi için tutulması gereken en acil halka vesayet rejiminin ortadan kaldırılması mıdır? AKP'nin saldırılarına yanıt verilmesi midir? Yoksa nedir?

KÖZ'ün arkasında duran komünistler bu soruların cevaplarını panel boyunca panelistlerin ve dinleyicilerin katkılarıyla ve Ekim Deneyimi'nin dersleri ışığında bulmayı ve emekçilerin ve ezilenlerin kurtuluşu için mücadele eden militanların önünün aydınlatılmasına katkıda bulunmayı umuyor.

İkinci panel'in başlığı ise «Ekim Devrimi... Demokratik Devrim mi Sosyalist Devrim mi?», Orhan Dilber ve Metin Kayaoğlu'nun konuşmacı olarak katılacakları bu panelde de Ekim Devrimi'nin demokratik devrim mi yoksa sosyalist devrim mi olduğu tartışmasından yola çıkarak, yaşadığımız topraklardaki devrim stratejisini tartışmayı hedefliyoruz. Bolşeviklerin İki Taktik'ten Nisan Tezleri'ne izledikleri siyasi çizgi bir süreklilik mi gösterir yoksa bir kopuşa mı işaret etmektedir? Ekim Devrimi'nin devrim stratejisi demokratik devrim stratejisi midir yoksa sosyalist devrim stratejisi midir? Sorularının yanıtlarını belirginleştirmek amaçlı bu panelde aynı zamanda yaşadığımız topraklardaki devrimci akımların demokratik devrim ve sosyalist devrim tartışmalarında nerede konumlandıklarını irdelenmek mümkün olacak. Yaşadığımız topraklardaki devrimci hareketin deneyimlerinden çıkarılması gereken derslerin neler olduğu ve bu deneyimlerin de yardımıyla demokrasi ve demokratik haklar mücadelesinin devrim stratejisi bağlamında nasıl ele alınması gerektiği ortaya konmaya çalışılacak.

Ekim Devrimi Etkinlikleri 2010 Etkinlikleri 6-7 Kasım 2010 tarihinde gerçekleşecek.

Mamak İşçi Kültür Evi'yle Dayanışma

Ankara'da 25 Ağustos'ta Mamak İşçi Kültür Evi'ne ve evlere gerçekleştirilen operasyonun ardından gözaltına alınan BDSPliler 28 Ağustos'ta çıkartıldıkları mahkemeye tutuklandılar. Biz de Mamak İşçi Kültür Evi'yle dayanışmak için bir ziyarette bulunduk ve kültür evi çalışanlarıyla bir röportaj yaptık.

Bilmeyenler için biraz Mamak İşçi Kültür Evi'ni tanıtır, festivalden bahsedebilir misiniz?

Öncelikle şunu belirteyim: Mamak İşçi Kültür Evi bundan 10 yıl önce Mamaklı işçi ve emekçilerin sesini duyurmak için açılan devrimci bir kültür sanat kurumudur. İşçi Kültür Evinde çeşitli kültür sanat faaliyetleri yürütülüyor: tiyatrosu olsun, şiir çalışması olsun, müzik atölyeleri olsun... Bunların yanı sıra devrimci değerlerin sesini işçi emekçilerle buluşturan bir kurumdur. Bundan 7 sene önce mahalledeki yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı bir festival başlatıldı. Mahalledeki işçi ve emekçilerle birlikte örgütlenen bir festivaldi bu. Bir süre sonra festival gelenekselleşti ve işçi, emekçiler de sahiplenmeye başladı. Kendileri bizzat katkı sunmaya gelip orda işin ucundan tutmaya başladılar.

Tabii ki bu da devleti rahatsız ediyor. Bunun en somut örneğini üçüncü festivalde gördük. Festivalde elektriklikerimizi kestiler. Tabii buna rağmen festivali gerçekleştirdik. Geçen seneki festivalde üç tane sınıf devrimcisi tutuklandılar. Festivalde yasadışı örgüt propagandası yaptıklarını öne sürerek tutuklandılar. Tabii sonuçta her türlü baskıya karşı yine çalışmaya yürütmeye devam ediyorsun. Daha sonra ise, Tekel direnişinden sonra beş sınıf devrimcisi tutuklandılar. Orada da yine aynı gerekçe söz konusu: eylemlerde yasadışı örgüt sloganı atmak, evinde yasadışı örgütün kitaplarını bulundurmak. Bu festivalin öncesinde tehdit ediyorlardı yapamazdınız, edemezsiniz diye. Tüm bu tehditlere rağmen başarılı bir şekilde festivali gerçekleştirmiş olduk. Bu festival alanında işçi, emekçiler tarafından da sahiplenilmiş oldu.

Ne gibi tehditler oluyordu?

Yani izin vermiyorlar senin festivali yapmana veya yapamazsınız, bunu yaptırmayız gibi söylemlerle engellemeye çalışıyorlar. Sonuçta Mamak Kültür Sanat Festivali işçi emekçilerin katkılarıyla ve emekleriyle hep birlikte ortakça örgütlenmiş oldu. Daha sonra festival bitiminde, festival alanında gazete satışı yapmaktan, yasadışı örgüt kitapları satmaktan yine yedi sınıf devrimcisi gözaltına alındı. Bunlardan dördü tutuklandı. Ama tüm baskı ve zora karşı yine burada devrimci sınıf faaliyetlerini yürütmeye devam ediyor, Kültür Evi yine açık kalmaya devam ediyor ve çalışmalarını yürütmeye devam ediyor. Bundan sonra da devam edecek.

Peki, şimdi tutuklanan arkadaşların durumu nedir?

Arkadaşlar şu anda Sincan F tipinde, durumları henüz belirsiz. Zaten tutuklanan arkadaşlardan üçü daha önceki davadan yeni çıkmışlardı. 1 Nisan'da Tekel direnişi sonrasında içeri alınmışlardı. Şimdi büyük ihtimal yine arkadaşları bir süre tutacaklar. Sonuçta ne kadar engelleyebilirlerse o kadar engelleyecekler. Korkulanı böylece açığa çıkartmış olacaklar. Şu anda tam bir bilgi de yok açıkçası ne kadar tutacaklar, ne olacak diye. Sonuçta bir önceki davada aynı davaydı. Ne olacak çok da bir bilgimiz yok, yargılanmaya devam edeceklerdir.

Devrimcilere ve işçi sınıfının kurumlarına bu gibi saldırılar sürekli olarak devam ediyor. Bizler ise bu saldırılara karşı ciddi anlamda bir birliklilik gösteremiyoruz. Peki, siz bu durum hakkında ne düşünüyorsunuz? Yakın zamanda

sizinde kurumunuza bir operasyon olmuş, bir saldırı gerçekleşmiş. Nasıl, bir dayanışma oldu mu? Birileri geldi mi, ziyaret edildi mi?

Aslında dediğiniz gibi saldırı tek başına kurumdan öte işçi sınıfına yapılan bir saldırdır. Neticede sosyal yıkım saldırılarını geçirirken bunun öncülerinin önünü kesmeleri gerekir. Bu süreçte de devrimci dayanışma olmuş, biz içerideydik, o sırada çok bilmiyorduk. Ortak eylemlilikler örülmüş. İstanbul'da olsun, Ankara'da olsun ortak basın açıklamaları yapılmış. Ama tabii bu eylemlilikleri daha çok birliklilikle yapmak önemli.

İşçi sınıfının kurumları arasında bir iletişim eksikliği, birbirinden haberdarsızlık söz konusu.

Tabii ki. Bir operasyon oluyor haberini direk alamıyorsun, Tayadlı aileler alınmıştır veya Mersin'de Devrimci Proletarya okurları alınmıştır. Direk bir tepki veremiyorsun sonuçta, bunun bir eksikliği var dedikimiz gibi. Arada iletişim eksikliği var diğer siyasetlerle. Önemli şeyler acil hattın örülmesi, böyle saldırılardan bir an önce haberdar olmak. Daha çok yakındaki kurumlarla haberleşebiliyorsun iletişim kurabiliyorsun.

Genelde ondan bile haberdar olunamıyor. Mesela burada bütün arkadaşlar alınabilirdi ama niye bir kurum kapalı kalsın, birileri gelip açabilirdi. Aslında bakılırsa böyle devrimci dayanışma örnekleri bizleri bir arada tutmayı sağlayacak şeyler.

Devrimcilerin bir arada durması önemli bir şey. İlk operasyondan hatırlıyorum, farklı siyasetten arkadaşlar

gelip kurumu açmışlardı, burada beklemişlerdi. Arama yapılırken yine onlar burdaldı. Tabii ki devrimci dayanışmayı var etmek özellikle böylesi yerlerde var etmek önemli bir şey. Sonuçta bugün saldırılar işçi emekçilerin gözünü korkutmak, onları sindirmek için yapılan şeyler ya da devrimcilerle kitleyi yalıtıma yönelik yapılan saldırılar. Buna karşı daha tok, daha diri durabilmek için devrimci dayanışma önemli bir yerde duruyor.

Bu operasyonun olması, buradaki mahalleliyi buradaki dayanışmaya katılmasını nasıl etkiledi?

Özellikle festivalden sonra böylesi bir şey bekleniyordu. Pek de şaşırıcı bir şey olmadı. Zaten 1 senede 3 kere operasyon yemiş kurum. İnsanlar sahipleniyorlar. Seni gördüğünde yine selam vermeye, gazeteni almaya devam ediyorlar.

Bir de buranın açık olduğunu gördükçe böyle bir güven mekanizması işliyor. Geçerken soruyor nasılsınız, neler yapacaksınız diye. Yine sohbet etmeye hoşça vakit geçirmeye devam ediyor. Zaten düşmana verilecek en iyi yanıt da budur. Kurumunu açmak, gazeteni hala kitlelere ulaştırmak ve buralarda devrimci sınıf faaliyetini yürütmeye devam etmektir.

Peki son olarak eklemek istediğin bir şeyler var mı?

Biz onların korkularını çok iyi anlıyoruz. Ellerindeki egemenlik gidecektir. Ne kadar korkarlarsa korksunlar, korkunun ecele faydası yoktur. Eninde sonunda burjuvazinin kalelerine sosyalizmin kızıl bayrağını dikeceğiz.

Teşekkür ederiz